

URIM ME RASTIN E MEVLUDI
SHERIFIT DHE FILLIMIT TË VITIT
TË RI SHKOLLOR 2025 – 2026

KARAKTERI
I HZ. MUHAMMEDIT (A.S)

ZANAFILLA E AKIDES
DHE MITET

UDHA ISLAME

Botim i Myftinisë Shkodër
E përmuajshme
Informative - Fetare
Kulturore - Edukative

Viti 23 - Nr. 9 (271), Shtator, 2025

www.myftinia-shkoder.org

MYFTINIASHKODER1990

*"Si të ishte
një copë Hëne!"*

LE TË ZHVILLOJMË FILLIMISHT
NJERIUN E KULTURËS,
E MË PAS NJERIUN E SHKENCËS

HISTORIKU I VAKËFIT "FUSHË ÇELË"

MORALI I PEJGAMBERIT (A.S)

NË SHKODËR U FAL NAMAZI
I EKLIPSIT TË HËNËS

"SI TË ISHTE NJË COPË HËNE!"
AKTIVITET NË PËRKUJTIM TË LINDJES E BEGATË
TË PEJGAMBERIT MUHAMMED (A.S)

NË XHAMINË E TRUSHIT
U PËRKUJTUA MEVLUDI SHERIFË

URIMI I MYFTIUT TË SHKODRËS ME RASTIN E MEVLUDI SHERIFIT DHE FILLIMIT TË VITIT TË RI SHKOLLOR 2025 – 2026

Me shembullin e tij Hz. Muhammedi (a.s) nxori shoqërinë arabe nga errësirat e një gjendjeje në injorancë, drejt vlerave të larta të dijes, zhvillimit dhe përparimit njerëzor, deri në atë pikë, sa Krijuesi i gjithësisë dëshmoi për atë shoqëri besimtare: “Ishit populli më i mirë i dalë për njerëzit!”

Nëpërmjet minberit të xhamisë së Parrucës, ditën e shuma, më 5 shtator 2025, Myftiu i Shkodrës, Imam Muhamed B. Sytari iu drejtua besimtarëve me rastin e përkujtimit të Lindjes së Begatë të Hz. Muhammedit (a.s).

Ndër të tjera, ai theksoi se, 1500 vjet më parë kjo botë u zbulua me ardhjen e dritshme të Hz. Muhammedit (a.s), mëshira e dhuruar, shëmbëlltyra më e lartë, njeriu me moralin më të përsosur, udhëzuesi drejt dashnisë së Allahut dhe dinjitetit njerëzor.

Myftiu theksoi se, me shembullin e tij Hz. Muhammedi (a.s) nxori shoqërinë arabe nga errësirat e një gjendjeje në injorancë drejt vlerave të larta të dijes, zhvillimit dhe përparimit njerëzor, deri në atë pikë, sa Krijuesi i gjithësisë dëshmoi për atë shoqëri besimtare: “Ishit populli më i mirë i dalë për njerëzit!”

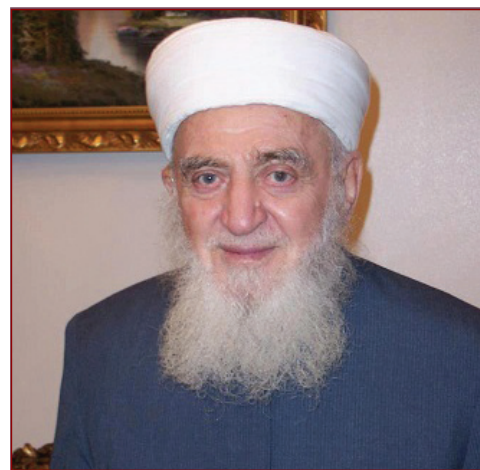
Njëkohësisht bëri thirrje që gjithsecili prej besimtarëve e ka për detyrë të shihet në pasqyrën e Mevludit dhe të pyes, nëse shoqëria arabe para 1500 vitesh arriti të bëjë një ndryshim kaq të madh rrënjësor në sjelljen, moralin, zhvillimin dhe pozitën e saj në mesin e popujve, po shoqëria jonë që ka mbi 30 vite që ka kaluar prapë në rimëkëmbjes fetare, pas periudhës

së errët të ndalimit të fesë me ligj në vendin tonë?

Myftiu bëri thirrje, që besimtarët të pyesin veten e tyre, se si e lexojnë Kur'anin, si sillen me fjalët dhe porosinë e Pejgamberit (a.s), si e jetojnë fenë e tyre në marrëdhëniet e përditshme me njëri-tjetrin, në familje, në shoqëri, me tjetrin kushdo qoftë tjetri?

Gjatë kësaj hytbeje, Myftiu u lut edhe për fëmijët, prindërit dhe mësuesit, me rastin e fillimit të vitit të ri shkollor 2025 – 2026 dhe shprehu keqardhjen e tij, që edhe sivjet lënda e mësim-besimit nuk është pjesë e kurrikulave të arsimit shqiptar. Ai bëri thirrje që lënda e mësim-besimit duhet patjetër të jetë pjesë e arsimit shqiptar dhe theksoi se, mësimi i fëmijëve me dashninë e Zotit, me dashninë e fjalës së Tij, dashninë e vlerave dhe virtyeteve të besimit është ajo që e ndryshon dhe e përmirëson sjelljen e tyre, jo kthimi i shkollave si burgje të sigurisë së lartë, rrethuar me kamera vëzhguese.

Në hytben e dytë të kësaj xhumaje, Myftiu u lut për të sëmuret, për nevojtarët dhe në veçanti për vëllezërit tanë në Gaza, të cilët përballen me një kasaphanë të vazhdueshme dhe me një barbari të pashembullt e të pa dëshmuar më parë në historinë e racës njerëzore.

H. VEHBI S. GAVOÇI
(1923 - 2013)

“
Prej në kohë të vjetra e deri më sot, më shumë se 14 shekuj, shihen këto katër medhhebe. Ato nuk janë fé as nuk janë pjesë fetare, ata janë vëllezër në një rrugë, kanë studiuar, kanë dëgjuar, kanë marrë nga njëri-tjetri në bazë të parimeve të fesë dhe kanë përhapur dijen e tyre të pëlqyeshme.

Ne jemi të detyruar të merremi me medhhebe, ne këtu me medhhebin Hanefi se jemi mësuar nga baballarët tanë në këtë medhhebe, dhe dimë se ka fakte të pëlqyeshme për çështjet që përmendëm. Kjo gjë nuk është bidat, mbasi vetë Kur'ani thotë: “Në qoftë se nuk dini, pyetni ata që dinë!”

Por, frika është se disa që janë dërguar për të na ndihmuar fetarisht, po na kërkojnë dhe na mësojnë për t'i pasuar ata, ose disa të rinj të panjohur, ose si dijetarë të panjohur prej dijetarëve të njohur, kërkojnë me e lanë medhhebin tonë, e në këtë mënyrë nuk kanë shqetësim për grisjen e përçarjen që mund të shkaktojnë në vendin tonë, në një kohë që kemi më tepër nevojë të mësojmë parimet e fesë, të bashkohemi e të duhemi për hir të fesë, të bashkëpunojmë e t'i mësojmë fenë e parimet e saj këtij populli, shumë prej të cilëve nuk e dinë as Shehadetin, as Elhamin!

(Nga libri: Syneti e bidati)

INTERVISTË E MYFTIUT TË SHKODRËS, IMAM MUHAMED B. SYTARI DHËNË PËR EURONEWS ALBANIA

Jo më kot, para shumë vitesh këtu në Shkodër është ndërtuar muzeu i parë ateist në historinë e njerëzimit, një njollë turpi e paharruar dhe e pashlyer nga kujtesa e Shkodranëve. Pse? Për ta zhveshur këtë qytet, besimtarët dhe banorët e këtij qyteti që jetonin në harmoni e paqe dhe që jepnin besën, që kishin amanetin të shenjtë, që kishin fenë e njëri-tjetrit të shenjtë, që kishin dashamirësinë mes veti të shenjtë, dhe që e kishin bukën e njeri-tjetri të shenjtë!

Myftiu: Mirë se keni ardhur, kjo është shtëpia e Zotit dhe e krejtëve ne pa dallim! Është momenti që sot dhe në çdo kohë e në çdo moment, të përcjellim atë që e kemi në zemrën tonë dhe që jemi të ftuar drejt saj nga Zoti i gjithësisë: të jetojmë në harmoni dhe në paqe me njëri-tjetrin, të përhapim të mirën në jetë, të ruhem nga ajo që në Kur'anin Famëlartë quhet *fesad*, prishje, prishja e ekuilibrit të jetës, prishja e ekuilibrit në natyrë!

Unë iu thashë sot njerëzve nëpërmjet predikimit të kësaj dite të shenjtë, që Zoti e ka begatuar Shkodrën me mirësi dhe pasuri natyrore, pafund! Ajri i pastër, uji, natyra, çdo gjë është e bekuar në këtë tokë; në të djathtën time është kisha ortodokse, prifti i të cilës kur më telefonon apo kur takohemi më jep selam, pas shpinës sonë është kisha françeskane që sa herë kalojmë apo shkojmë për vizita apo vijmë për vizita, jemi si në shtëpinë e njeri-tjetrit!

Ky qytet është vulë e mirësisë, bashkëpunimit, harmonisë dhe bashkëjetesës, drejt të cilës na ka ftuar Zoti në Librat e Shenjtë, na ka ftuar në Kur'anin Famëlartë, na ka ftuar në traditat e Pejgamberit (a.s), na ka ftuar në urdhëresat e ndryshme hyjnore.

Ishim në një aktivitet me kishën katolike, para disa kohësh, ku në ballë të skenës së teatrit Migjeni ishte vendosur shprehja biblike: “Lum paqtuesit!”

Dhe, ne jemi thirrës drejt kësaj, pra e ka bekuar Zoti, edhe është mirë që njeriu mos ta prishë natyrën e Zotit në tokë, sepse kush e prish natyrën e Zotit në tokë, nuk jeton në harmoni as me veten as nuk e ka bekimin e Zotit, edhe po të ketë krejt botën! Nuk e bën gjumin rehat, as nuk e merr ujin as ushqimin rehat, është përherë në siklet! Ndërsa njeriu që është mirë me Zotin, e është mirë me robin e Zotit dhe thërret drejt dashnisë së Zotit, është përherë i kënaqur, është i mbushur edhe po të jetë më i varfëri botës, është më i pasuri edhe po të mos ketë asgjë, sepse

është mirë me atë që ka gjithçka! Edhe ne shpresojmë dhe lutemi, sikurse thërrasim që njerëzit të kthehen nga Zoti, të kthehen nga besimi!

Jo më kot, para shumë vitesh këtu në Shkodër është ndërtuar muzeu i parë ateist në historinë e njerëzimit, një njollë turpi e paharruar dhe e pashlyer nga kujtesa e Shkodranëve. Pse? Për ta zhveshur këtë qytet, besimtarët dhe banorët e këtij qyteti që jetonin në harmoni e paqe dhe që jepnin besën, që kishin amanetin të shenjtë, që kishin fenë e njëri-tjetrit të shenjtë, që kishin dashamirësinë mes veti të shenjtë, dhe që e kishin bukën e njeri-tjetri të shenjtë!

Sollën një muze të ateizmit për ta prishur këtë rregull! Dhe vazhdoi ajo rrugë dhe ajo frymë e, shpresoj që me përkushtimin tonë dhe me përkushtimin e njerëzve të mirë, ajo frymë të largohet dhe retë e zeza të së shkuarës dhe të afetarizmit të mos shfaqen më asnjëherë në realitetet tona.

Dita e parë e shkollës, që është një ditë e gëzueshme, një ditë ku ne duhet të flasim për lapsin, për bojën e lapsit, për letërën, për të cilat Zoti është betuar në Kur'an, sivjet në Shkodër u përgjak, u prish! U prish ekuilibri, u prish rendi i gjërave, u prish gëzimi i fëmijëve, u prish gëzimi i prindërve. Mirëpo ne duhet të thërrasim përherë drejt asaj, ku është bekimi i Zotit dhe asnjëherë mos të kënaqemi me të dhe mos të pranojmë që të heshtim. Duhet të flasim e ta ngremë zërin për të ruajtur ekuilibrin dhe nivelin e të mirës që na e kanë lënë të parët tanë dhe e kemi trashëguar prej tyre, sikurse e kemi për borxh t'ia mësojmë fëmijëve tanë.

Gazetarja: Ju e përshkruat Shkodrën shumë bukur, unë po i shtoj edhe disa elemente: Shkodra djep i kulturës, i artit, i muzikës, të gjitha këto që pasurojnë shpirtin, mendjen, e gjallërojnë qytetin, fatkeqësisht cek edhe një anë tjetër që janë prishur ekuibrat, pse janë prishur këto ekuilibra sipas jush? Çfarë po

ndodh? Pse përballemi me këto ngjarje kaq të rënda?

Myftiu: Në Kur'anin Famëlartë ka një verset shumë të rëndësishëm që besoj se është edhe pika kryesore që na tërheq për të dhënë përgjigjen e kësaj për të cilën pyetni me të drejtë. Zoti thotë se kush largohet nga përmendja Ime dhe largohet nga disiplina dhe nga urdhëresat e Mia, do të ketë një jetë të vështirë, një jetë të prishur! Kur njeriu largohet nga rruga e Zotit mbetet krijesë e gjerë! Ne ndoshta sot mund të na duket vetja se jemi të rinj e të fortë, por pas pak vitesh kërrusemi dhe pas sa kohësh nuk kujtohemi më!

DITA E PARË E SHKOLLËS, QË ËSHTË NJË DITË E GËZUESHME, NJË DITË KU NE DUHET TË FLASIM PËR LAPSIN, PËR BOJËN E LAPSIT, PËR LETRËN, PËR GJËRA TË CILAT ZOTI ËSHTË BETUAR NË LIBRAT E SHENJTË, SIVJET NË SHKODËR U PËRGJAK, U PRISH, U PRISH EKUILIBRI, U PRISH RENDI I GJËRAVE, U PRISH GËZIMI I FËMIJËVE, U PRISH GËZIMI I PRINDËRVE.

Para pak ditësh, në një prej vendeve afër nesh, një person shumë i famshëm, një ndër miliarderët e botës ndërroi jetë. Një njeri shumë i respektuar, shumë i nderuar në fushën e tij. Ndërroi jetë, la miliarda... Ka një dilemë, ku do shkojnë ato pasuri, se nuk ka një trashëgimtar. Çfarë do të thotë? Ti mund të kesh edhe miliardat e botës, mund të jesh edhe më i miri i botës, mirëpo kur largohesh nuk merr asgjë me vete. Është mirë që njeriu të mendojë! Të ndërtojë sa jemi në këtë botë, të ndërtojë të mirën sa jemi

3

në këtë botë, jo të ushqejmë jetën me të keqen, jo të hedhim vrer në jetën tonë.

Zoti e ka krijuar ujin të pastër. Kam një stilograf në xhep, po ta thyejmë atë dhe të hedhim pak bojë, ai ujë as nuk pihet më, as nuk konsumohet më, as për t'u larë nuk lahet më me të. Mjafton nganjëherë një pigment shumë i vogël për të prishur sipërfaqen e një hapësire shumë të madhe me ujë të rrjedhshëm e të pastër. Jeta e kësaj bote i përngjet rrjedhave të lumenjve. Ne jemi pjesë e këtyre rrjedhave, por jemi të ftuar që në këto rrjedha të lëmë një gjurmë të pastër, e mos me e prish pastërtinë e ujit ku jemi duke lënë pigmente që e shëmtojnë apo e prishin, e shkatërrojnë ujin, rrjedhën e tij, jetën!

Thirrja ime dhe mesazhi im është që njerëzit të kthehen nga Zoti. Ne prej vitesh kemi ngritur zërin edhe me komunitete të tjera fetare, pranë autoriteteve të vendit që lënda e edukatës fetare, e mësimit të besimit të jetë pjesë e kurikulave të arsimit të vendit tonë, të mësohen fëmijët që ka Zot, ta duan Zotin.

Gazetarja: Duhet?

Myftiu: Patjetër!

Gazetarja: Shkolla është laike.

Myftiu: Nuk ka lidhje. Shkolla është laike dhe e respektojmë atë, të gjithë ne e kemi kryer shkollën dhe të gjithë ne jemi të dijes dhe të gjithë ne punojmë për dijen, e kemi dijen të shenjtë. Mirëpo këtë dije na e ka shenjtëruar Ai Zot që ne nuk kemi kurajo për ta lejuar të hyjë në shkollat tona!? Ai Zot na e ka dhënë jetën, Ai Zot na e ka dhënë dijen, Ai Zot e ka shenjtëruar dijen!

Gazetarja: Po një ateist, një prind ateist, si do t'i përgjigjesh?

Myftiu: Është e drejta e tij, është liria e tij, më falni, *është liria e tij*, jo e drejta e tij. Është liria e tij dhe ne e respektojmë lirinë e tij. Ajo është marrëdhënia e tij me Zotin. Ne nuk jemi gjykatës të njerëzve, as nuk flasim në emër të Zotit. Çdo njeri ka marrëdhënien e tij me Zotin e tij dhe do të japë llogarinë e tij personale.

Gazetarja: Është e domosdoshme në shkollë?

Myftiu: Patjetër.

Gazetarja: Që të mësojnë fëmijët për Zotin, për lidhjen me Zotin, çfarë do ndryshojë?

Myftiu: Të mësojnë për të mirën, të mësojnë për besimin, të mësojnë se njeriu mund të jetë i lirë, mirëpo liria

THIRRJA IME DHE MESAZHI IM ËSHTË QË NJERËZIT TË KTHEHEN NGA ZOTI. NE PREJ VITESH KEMI NGRITUR ZËRIN EDHE ME KOMUNITETE TË TJERA FETARE, PRANË AUTORITETEVE TË VENDIT QË LËNDA E EDUKATËS FETARE, E MËSIMIT TË BESIMIT TË JETË PJESË E KURIKULAVE TË ARSIMIT TË VENDIT TONË, TË MËSOHEN FËMIJËT QË KA ZOT, TA DUAN ZOTIN.

ka disa kufij. Liria absolute shkatërrohet, liria absolute e kthen njeriun në egërsirë, siç po shohim dhe po e dëshmojmë sot. Liria absolute i prish ekuilibrat. Me lirinë absolute unë nuk kam më respekt për atë që kam përballë, ndërsa me etikën e besimit, jo vetëm që kam respekt, por e konsideroj vëlla, e konsideroj motër, e konsideroj të shenjtë, jeta e tij është e shenjtë për mua, pasuria e tij është e paprekshme, nderi i tij është i paprekshëm, besimi i tij është i paprekshëm, edhe nëse është i një besimi tjetër.

Në Kur'an thuhet: "ju keni fenë tuaj, unë kam fenë time", edhe nëse jemi dy fé krejt të ndryshme, edhe nëse në pamje të parë kemi shumë gjëra të kundërta, ju keni fenë tuaj, unë kam fenë time!

Mësohemi ta respektojmë, ta duam, ta vlerësojmë tjetrin. Mësohemi se prej gjynaheve më të mëdha në fenë islame është të vrasësh tjetrin, t'i marrësh jetën, ta vjedhësh tjetrin, ta grabisëh tjetrin! Këto janë gjëra të mëdha, të prekësh nderin e tjetrit, të prekësh fenë e tjetrit, ta provokosh fetarisht!?

Ne themi sot, bullizmi, njerëz që nuk respektojnë fenë e tjetrit, që nuk respektojnë jetën e tjetrit, që nuk respektojnë pronën e tjetrit, që nuk respektojnë... Edukata e besimit është shumë e rëndësishme për të ndihmuar dhe për ta marrë këtë rini dhe brezin e ri drejt asaj ku ishin edhe baballarët e tyre. Nuk ka shumë dekada që lënda e mësimit të besimit ka qenë pjesë e kurikulave të arsimit në vendin tonë, periudha e mbretit Zog I-rë, për shembull.

Gazetarja: Po pse e shihni këtë fenomen që të rinjtë i largohen besimit të Zotit, i largohen shtëpisë së Zotit? Çfarë ka ndodhur?

Myftiu: Në fakt unë e shoh ndryshe! Shoh se rinia në mënyrë specifike po i tejmbush shtëpitë e Zotit! Ne në ditët e xhumave, por jo vetëm, në ditët e bajrameve, por jo vetëm, aktivitetin kryesor e kemi me rininë. Djemtë e rinj dhe vajzat e reja vijnë dhe trokasin në shtëpinë e Zotit, sepse njeriu, e nderuar, sado që të arrijë në jetën e tij, e kudo që të shkojë në jetën e tij, ka një moment dobësie që nuk e mbush asgjë dhe askush dhe atë dobësi nuk e shëron asgjë, veçse qetësia me Zotin.

Edhe ateist po të jetë njeriu, ka një moment që thotë: "O Zot!". Edhe ai vetë brenda për brenda e di se ka Zot! Sepse e ka farën e besimit dhe farën e të mirës brenda vetes. Që do të thotë se nuk ka njeri mbi faqen e dheut që nuk ka mirësi brenda zemrës së tij. Mirëpo a jemi ne të aftë që atë mirësi ta zbulojmë dhe të përkujdesemi për të, dhe me shumë butësi, dhembshuri, mëshirë dhe urtësi ta trajtojmë siç duhet për ta shpëtuar njeriun nga devijimet e shthurja? Ky është funksioni i besimit dhe i fesë, jo paragjykimi dhe të treguarit me gisht, jo!

Gazetarja: A janë besimtarët njerëz më të mirë? A mund ta shohim kështu apo janë njerëz më të informuar mbi të drejtat, mbi respektin, mbi të gjitha këto elementë që ju cekët, sesa të tjerët?

Myftiu: Çdo njeri e ka të mirën në veten e tij, sikurse çdo njeri është i gabueshëm. Çdo njeri gabon, unë i pari! Njeriu nuk ka të drejtë ta paragjykojë tjetrin. Njeriu nuk ka të drejtë ta shikojë veten mbi të tjerët. Njeriu ka mundësinë që nëpërmjet besimit dhe thellimit në të, duke e mirëlexuar fenë, të thellohet sa duhet dhe si duhet në marrëdhënie me Zotin, për t'u bërë një individ shumë më i mirë dhe më elitar sesa dikush tjetër që është larg kësaj rruge!

Gazetarja: Myfti, e nisëm bashkë duke thënë që kjo e hënë, në vend që të dëgjoni zilen e shkollës, të qeshurat e fëmijëve, fatkeqësisht shumë afër nga kjo xhami, ndodhi një vrasje. Ditët e tjera, pra të javës së shkuar, poashtu patëm një tjetër vrasje me një diferencë shumë të vogël, po ashtu në zemër të Shkodrës. A janë shqetësuar besimtarët? Çfarë ka qenë në bisedimet e tyre edhe me ju për jetën e tyre, për sigurinë, për fëmijët, për jetën në shkollë, për Shkodrën e bukur?

4

MIRËPO NGA KONTAKTET E SHPESHTA EDHE TË PËRDITSHME QË KEMI ME NJERËZIT, PATJETËR QË NJERËZIT ANKOJNË PËR SHUMËÇKA, POR EDHE PUNOJNË TË SHOHIN REALITETET E NDRYSHME TË KËSAJ PËRDITSHMËRIE.., NË VENDE TË CAKTUARA, VARFËRIA ËSHTË FRIKËSUESE, MUNQESA E HAPËSIRAVE PËR TË GJETUR NJË PUNË TË NDRERSHME, DHE NJË PUNË KU NJERIU TË PUNOJË ME DJERSËN E BALLIT DHE TË MBAJË FAMILJEN E TIJ...

Myftiu: Kur prishen ekuilibrat e të mirës, të qetësisë e të harmonisë në Shkodër, por edhe në çdo cep të globit, patjetër që asnjëri prej nesh nuk është i kënaqur! Dënojmë të gjitha aktet e dhunës e të prapësive, për të cilat Zoti nuk është razi, nga kushdo qoftë e kudo qoftë, sido që të jetë!

Sepse në Kur'an thuhet se: "kushdo që vret një person, është sikur të ketë vrarë gjithë njerëzimin, e kush e shpëton një jetë, është sikur të ketë shpëtuar gjithë njerëzimin". Patjetër që kemi dhembshuri për çdo nënë që humbë fëmijën e saj e i digjet zemra, për çdo prind, i cili kalon vite e vite me një brengë të madhe në zemër për një fëmijë që e ka humbur.

Kemi dhimbje për prishjen e ekuilibrave të harmonisë, qetësisë dhe natyrshmërisë në të cilën Zoti e ka krijuar këtë vend dhe çdo vend e çdo cep të globit. Dhe lutemi për çdo të mirë, punojmë për çdo të mirë, nxisim drejt të mirës, dënojmë të keqen, dënojmë dhunën, dënojmë marrjen e jetës së tjetrit, dënojmë çdo shfaqje të asaj që në Islam, po edhe në krejt Librat e Shenjtë, e në krejt fetë hyjnore, është e dënueshme nga Zoti, është e dënueshme nga të gjithë të dërguarit e Zotit; e dënojmë edhe ne si besimtarë, të gjithë e dënojmë e të gjithë punojnë për të qenë e për t'u dëshmuar Shkodra

si një gjurmë e bardhë në këtë mozaik të madh shumëngjyrësh të këtij vendi e të kësaj toke.

Gazetarja: Ju thatë që edhe njeriu më pak besimtar, në një moment të jetës së tij thotë: "O Zot", në një moment dëshpërimi apo në një pikë të dobët. A ka patur nga ata që ndoshta duke dëgjuar ngjarje të tilla në një farë mënyre thonë: "O Zot, ku je?"

Myftiu: E vërteta është se Zoti është dhe e ka dëshmuar në të gjitha format dashurinë e dhembshurinë ndaj nesh! Në fakt duhet të pyesim ne, ne ku jemi? Me atë çfarë Zoti do, ne duhet të thërrasim veten tonë e ndërgjegjen tonë: o njeri ti ku je? Sepse, Zoti na thërret çdo ditë, sa herë që hapim sytë, marrim frymë lirshëm, gjithë këto mirësi, lëvizim lirshim, shëndeti, rinia, begatitë, drita e diellit, a nuk na i ka dhënë Zoti?

Para ca netësh po vija për në xhami dhe hëna ishte pothuajse e plotë, rrezatonte, një dritë shumë e bukur. Një natë më pas ndodhi eklipsi. Ajo hënë një natë më parë ishte rrëzëlluese, të nesërmen, as 24 orë më pas, me forcën e Zotit, u zu, shihej sa një fije e hollë. U lutëm atë natë dhe ishim me besimtarët në xhaminë kryesore në Parrucë.

Kur dolëm nga xhamia ajo sërish ishte si një natë më përpara. Zoti ka gjithçka në dorë, mirëpo ne ku jemi? A i përgjigjemi ne Atij? Dhe: është shumë e thjeshtë t'i përgjigjemi, të përmirësojë gjithsecili veten e tij, të përmirësojë komunikimin e përditshëm me njeriun, me tjetrin, me jetën, me natyrën, me tokën, për të cilën i Dërguari i Allahut thotë: "Ruajeni dhe mbrojeni tokën, sepse ajo është nëna e juaj!"

A kemi një përgjegjësi ndaj tokës, nënës tonë të përbashkët? Nëse e duam tokën, a nuk e kemi për borxh të duam edhe atë që ecë në të prej njerëzve që janë njësoj sikurse ne dhe jemi të gjithë vëllezër. I Dërguari thotë duke u lutur: "O Zot unë dëshmoj se Ti je i Vetëm, e i Pashoq, Ti je Krijuesi i gjithësisë, dhe se robërit e tu janë vëllezër!" Pa përjashtim!... Një musliman, një i krishterë, një me fe, një i pafe, një ateist, krejt janë robër të Zotit! Kemi nevojë ne ta pyesim veten tonë ku jemi? Ai na thërret, ne ku jemi?

Gazetarja: Ju jeni përditë në komunikim me besimtarët, cilat janë ato probleme që ata hasin në komunitet? Se ndonjëherë duket që komuniteti është aq i madh, po aq edhe i vogël, se Shqipëria vetë, aq e vogël është. Cilat

janë problematikat sot të shqiptarëve këtu në Shkodër?

Myftiu: Patjetër që çdo njeri ka ambiciet e tij në jetë, ka kërkesat e tij, ka nevojat e tij, ka problematikën e tij, ka realitete të ndryshme me të cilat përballet. Ndryshojnë realitetet e dikujt prej dikujt tjetër, dhe te njerëzit në përgjithësi. Mirëpo nga kontaktet e shpeshta edhe të përditshme që kemi me njerëzit, patjetër që ata ankojnë për shumëçka... Në vende të caktuara, varfëria është frikësuese, mungesa e hapësirave për të gjetur një punë të ndershme, dhe një punë ku njeriu të punojë me djersën e ballit dhe të mbajë familjen e tij, të jetë një individ i shëndoshë në këtë realitet; hera-herës janë të vogla.

Përballja me institucionet dhe obligimin që ka gjithsecili për të bërë punën e tij në mënyrën më të mirë, shpesh nuk është në nivelin e duhur. Prandaj ne nxisim besimtarët me atë çfarë i Dërguari na ka mësuar, se: "Zoti do nga gjithsecili prej nesh që kur të bëjë një punë ta përsosë atë!" Nëse myftiu e përsos punën e tij, kryetari i bashkisë e përsos punën e tij, kryeministri e përsos punën e tij, ministri e përsos punën e tij, polici i rrugës e përsos punën e tij, deri pastruesi i rrugës e përsos punën e tij, studenti e përsos marrëdhënien e tij me dijen, inxhinieri, mjeku, etj, patjetër që shoqëria jonë do jetë më elitare, e do të jetë shoqëri për t'u treguar me gisht për mirë!

Ka realitete dhe vende shumë më të vogla se ne në numër, që në harkun e këtyre 30 viteve, apo 50 viteve, kanë qenë edhe shumë më shumë mbropa sesa Shqipëria... Me përkushtim, me disiplinë, me punë, me dashuri për tokën, me dashuri për njeri-tjetrin, me dashuri për vlerat, kanë arritur në majat e njerëzisë, sot i dëshmojmë me gisht dhe themi se këta në janë një shkallë shumë të lartë të zhvillimit. Ndërsa ne jemi diku mes botës së dytë e botës së tretë, por nuk ka nevojë të përmendim numra.

Njeriu është aty ku e vendos veten e tij. Dhe sa më i përgjegjshëm që të jetë gjithsecili prej nesh, aty ku Zoti e ka vendosur dhe e ka thirrur në jetën e përditshme, aty ku njeriu të shohë veten e tij në atë pozicion ku Zoti e ka vendosur, aty është edhe realiteti i shoqërisë!

(Intervistë e zhvilluar në xhaminë "Ebu Bekër", më 14 shtator 2025, me gazetaren Greta Topjana)

Imam Didmar Faja

Kryetar i Komunitetit Mysliman Shqiptar të Arizonës - ShBA

HYRJE

Historia njerëzore ka njohur udhëheqës të ndryshëm, të cilët kanë sunduar me forcë, pushtet apo pasuri. Por rrallë ka ndodhur që një udhëheqës të ngrejë themelet e tij mbi dashurinë dhe mëshirën, duke fituar zemrat e njerëzve jo me dhunë, por me butësi, sakrificë dhe shembull personal. Ky udhëheqës i jashtëzakonshëm është i Dërguari i Allahut, Muhamedi (a.s.).

Ai nuk ndërtoi thjesht një shtet apo një shoqëri, por ndërtoi zemra, formoi karaktere dhe frymëzoi breza që të ecin drejt paqes dhe të mirës. Dashuria e tij për njerëzit, vendlindjen, qytetin ku emigroi, si dhe mëshira e tij edhe ndaj kundërshtarëve, janë gurët themeltarë të udhëheqjes së tij.

Ky artikull përmbledh disa prej këtyre dimensioneve të karakterit të tij, duke na treguar se si dashuria dhe mëshira janë frutat më të bukura të udhëheqjes profetike.

Dashuria ndaj njerëzve dhe dëshira që ata të udhëzohen ishte pjesë e pandashme e personalitetit të Profetit (a.s.). Edhe kur përballej me armiqësi e dhunë, ai lutej:

“O Allah, falja popullin tim, sepse ata nuk dinë.” (Buhariu në Edebul-Mufred dhe Muslimi)

Kur Profeti (a.s.) hyri në Medinë, vajzat e fisit Benu Naxh-xhar e pritën me këngë dhe daulle duke thënë:

“Ne jemi vajzat e Benu Naxh-xharit, sa i mrekullueshëm është Muhamedi si fqinj!” Profeti (a.s.) i pyeti: “A më doni?” Ato iu përgjigjën: “Po.” Atëherë ai tha:

“Allahu e di se unë ju dua.” (Musned Ibn Maxheh)

Kjo dashuri nuk mbeti vetëm në fjalë, por u konkretizua me vepra. Profeti (a.s.) që në ditët e para të qëndrimit në Medinë

KARAKTERI I HZ. MUHAMMEDIT (A.S.); FRYTET E NJË UDHËHEQJEJE TË BAZUAR NË DASHURI DHE MËSHIRË

vendosi vëllazërimin mes muhaxhirëve dhe ensarëve dhe pajtoi fise që kishin vite në konflikt.

Banorët e Medinës treguan dashuri të jashtëzakonshme për emigrantët, duke ndarë pasuritë dhe shtëpitë e tyre, madje duke i vendosur ata para vetes së tyre. Kjo sakrificë dhe dashuri është përshkruar në Kuran:

“Ndërsa ata që banonin në këtë qytet dhe e pranuan besimin para tyre, i duan ata që erdhën të mërguar tek ata, dhe nuk ndiejnë smirë për atë që u është dhënë. Ata i japin përparësi atyre para vetes së tyre, edhe nëse ata vetë gjenden në nevojë.” (el-Hashr, 9)

DASHURIA E VEÇANTË PËR VENDLINDJEN

Muslimani ka dashuri për vendlindjen e tij. Është krejt normale që njeriu të ketë një lidhje të veçantë me vendin ku është rritur, sepse aty gjenden kujtimet dhe ndjenjat e para që nguliten thellë në shpirtin e tij. Këtë e shohim edhe në fjalët e të Dërguarit të Allahut, Muhamedit (a.s.), i cili, duke iu drejtuar Mekës, tha:

“Pasha Allahun, ti je toka më e mirë e Allahut dhe më e dashura për mua. Sikur populli yt të mos më kishte nxjerrë, unë kurrë nuk do të isha larguar prej teje.” (Jami’ et-Tirmidhi)

Këtu kuptohet se Mekka nuk ishte vetëm vendlindja e tij, por edhe vendi më i shenjtë për shkak të pranisë së Qabes së bekuar.

TË DUASH VENDIN KU JETON DHE TË OFRON MUNDËSI TË REJA

Shpesh njerëzit emigrojnë në kërkim të mundësive të reja. Edhe pse vendi i ri nuk mund të zëvendësojë vendlindjen, muslimani duhet të ruajë vlerat islame, si në vendin e tij të origjinës, ashtu edhe në vendin ku vendoset. Ai duhet të kontribuojë për përmirësimin e shoqërisë së re, pasi pas një kohe të caktuar bëhet pjesë e saj.

I Dërguari i Allahut (a.s.), kur u detyrua të emigronte në Medinë, u lut kështu:

“O Allah, na bëje të duam Medinën ashtu si e duam Mekën, madje edhe më shumë.” (Sahih Buhari dhe Muslim)

Medina, e cila më parë quhej Jethrib – një vend i njohur për sëmundjet dhe konfliktet e brendshme mes fiseve Aws

dhe Hazrexh – u shndërrua në qytet të begatë me ardhjen e Profetit

(a.s.). Ai vendosi paqe mes fiseve dhe u përcolli banorëve vlerat universale të Islamit. Për këtë arsye, ai e quajti qytetin “Medina” (Qyteti) ose “Taybah” (E Mira), duke i dhënë një identitet të ri të bazuar mbi dashurinë dhe pastërtinë.

MËSHIRA NDAJ KUNDËRSHTARËVE

Mëshira e tij u shfaq më qartë se kurrë në ditën e çlirimit të Mekës. Ai hyri me një ushtri që nuk mund të përballohej, por në vend të hakmarrjes, tha:

“Çfarë mendoni se do të bëj me ju?” Ata iu përgjigjën:

“Ti je vëlla fisnik dhe biri i një vëllai fisnik.”

Atëherë Profeti (a.s.) shpalli fjalët e pavdekshme:

“Shkoni, ju jeni të lirë.” (Ibn Hisham, Sirah; Taberiu, Tarihi)

Ky ishte momenti i madh i faljes, ku armiqët e djeshëm u shndërruan në vëllezër të falur.

Ai nuk ndërtoi thjesht një ASHTET apo një SHOQËRI, POR NDERTOI ZEMRA, FORMOI KARAKTERE DHE FRYMËZOI BREZA QË TË ECIN DREJT PAQES DHE TË MIRËS. DASHURIA E TIJ PËR NJERËZIT, VENDLINDJEN, QYTETIN KU EMIGROI, SI DHE MËSHIRA E TIJ EDHE NDAJ KUNDËRSHTARËVE, JANË QURËT THEMELTARË TË UDHËHEQJES SË TIJ.

PËRFUNDIM

Nga jeta e Profetit Muhamed (a.s.) mësojmë se udhëheqja e tij ishte e ngritur mbi dashuri dhe mëshirë. Ai e deshi vendlindjen, e deshi vendin ku jetoi pas emigrimit, i deshi njerëzit pavarësisht prejardhjes së tyre dhe tregoi mëshirë edhe për kundërshtarët.

Kjo dashuri dhe mëshirë nuk ishin thjesht ndjenja, por u shndërruan në realitet shoqëror: në paqe, drejtësi, vëllazëri dhe harmoni. Dhe ky është fruti më i madh i udhëheqjes së tij: një qytet i ndriçuar me dritën e shpirtit dhe të vlerave universale të Islamit, që vazhdon të frymëzojë botën deri në ditët tona.

Naim Drijaj

Imam - Xhamia Parrucë

Morali ka qenë gjithmonë pjesë përbërëse e njerëzimit dhe shoqëruesi i pandashëm i njeriut. Çdo popull që është shkatërruar shkaku kryesor ka qenë humbja e moralit dhe vlerave të tij.

Kur Aisheja (r.anha) është pyetur për moralin e të Dërguarit të Allahut (a.s.) ka thënë: “Moral i të Dërguarit të Allahut ishte Kur’ani”.¹ Kjo tregon se ai ishte njësuar me Kur’an, Kur’ani ishte bërë shëmbëlltëryre e tij dhe shembulli i vënies në jetë të tij. I Dërguari i Zotit (a.s.) ishte shembulli më i dalluar në çdo aspekt sidomos në fushën e adhurimit edhe përkushtimit ndaj Zotit, megjithatë nuk mori ndonjë vlerësim nga Zoti për këtë.

Mirëpo, ai mori vlerësim pikërisht për edukatën, moralin e shkëlqyer dhe të përkryer që kishte. Allahu (xh.sh) e lavdëroi atë në Kur’an duke thënë: “Me të vërtetë ti (o Muhammed) je në një shkallë të lartë të moralit”.²

Pejgamberi (a.s.) kur ka folur për misionin e tij dhe qëllimin e ardhjes së tij në mesin e njerëzve e ka përmendur moralin ku thotë: “Kam ardhur për të plotësuar dhe për të përsosur moralet më fisnike.”³ Dikush mundet të pyes: Pse Pejgamberi (a.s.) e përkufizoi misionin e tij në moral e nuk e përkufizoi në besim? Dijetarët e Islamit kanë thënë: “Moral i është ai që i jep kuptim besimit”. Pejgamberi (a.s.) ka thënë: “Besimtari me besimin më të plot; është ai që ka moralin më të mirë!”⁴

Të gjithë ata që e kanë studiuar jetën dhe historinë e Pejgamberit (a.s.) janë mahnitur me moralin dhe sjelljen e tij.

1. Transmeton Muslimi.
2. Kur’ani, El-Kalem: 4.
3. Transmeton Imam Ahmed, Buhariu në El-Edebul-Mufred dhe Bezari.
4. Transmeton Tirmidhiu.

MORALI I PEJGAMBERIT (A.S.)

*Pejgamberi (a.s.) ka thënë: “Njerëzit që dua më shumë dhe që do të jenë më afër me mua në Ahiret, do të jenë ata që kanë moralin më të mirë!”*⁵ - (Transmeton Tirmidhiu)

Çfarë e bën madhështore e të veçantë moralin e Pejgamberit (a.s.)?

1. Ajo që e bën të veçantë Muhammedin (a.s.) është burimi i formimit të tij. Morali dhe sjellja e Pejgamberit (a.s.) ka karakter hyjnor ngase Allahu (xh.sh) e ka edukuar dhe mësuar atë. Nëse Pejgamberi (a.s.) në situata të caktuara ka bërë ndonjë veprim që nuk duhet (ngase edhe ai ka qenë njeri) Allahu (xh.sh) e ka përmirësuar, rregulluar drejtpërdrejt me Kur’an, si p.sh: Kur Abdullah ibn Mektumi (r.a) shkoi te Pejgamberi (a.s.) (personi në fjalë ka qenë i verbër), në atë kohë Pejgamberi (a.s.) ishte duke ia prezantuar Islamin elitës së Kurejshëve.

Pra, teksa Profeti dëshironte shumë që këta njerëz të pranonin Islamin, iu afrua ky i verbëri që t’i bënte pyetje. Është transmetuar se ai i tha Profetit: “Më mëso diçka prej asaj që të ka mësuar Zoti yt!” Ai kërkonte t’i lexonte diçka (prej Kur’anit). Pejgamberi (a.s.) e ktheu kokën në anën tjetër për t’i treguar se ishte i zënë dhe mos ta pengonte sepse ishte duke i ftuar në Islam këta njerëz.

Profeti (a.s.) sikur kishte frikë se këta njerëz do ta konsideronin mungesë respekti nëse do të kthehej nga i verbëri e do t’u kthente shpinën atyre. Kjo ishte arsyeja e sjelljes së Profetit në këtë mënyrë, ai nuk kishte për qëllim që ta nënvlerësonte Abdullah ibn Mektumin.

Kur Abdullah ibn Mektumi pa që Pejgamberi (a.s.) nuk po i përgjigjej u prek shumë dhe u largua i mërzitur. Allahu (xh.sh) këtë sjellje të Muhammedit (a.s.) e përmirësoi me shpallje. Allahu (xh.sh) thotë: I Dërguari i Allahut vrenjti fytyrën dhe ktheu shpinën për t’u larguar, sepse atij i erdhi i verbëri (ndërsa po përpiquej të bindte për të besuar parinë e Mekës). E ku e di ti (o i Dërguar) se ndoshta ai i verbër, dëshiron që të pastrohet nga gjynahet, duke besuar ose dëshiron që t’i dëgjojë këshillat, e të përftojë prej tyre e të fillojë të bëjë vepra të mira?!⁵

2. E dyta që e bën madhështore

5. Kur’ani, Abese, 1-4.

moralin dhe sjelljen e Pejgamberit (a.s.) është se asnjë aspekt i jetës së tij nuk ka qenë në llogari të aspektit tjetër. Çfarë nënkuptojmë nga kjo? Një njeri mund të jetë shumë bujar por duke dhënë sadaka, i hyn vetja në qejf dhe e humb destininë e tij. Pejgamberi (a.s.) është i vetmi njeri që ka ditur të mbajë balancë (ekuilibër) në të gjitha fushat e moralit. Pejgamberin (a.s.) e shohim në kulmin e sabrit (durimit), por njëkohësisht e shohim edhe në kulmin e guximit dhe trimërisë, në kulmin e bujarisë por edhe të modestisë. Atë e shohim në kulmin e sakrificës por edhe në kulmin e respektit.

3. Ajo që e bën madhështore moralin dhe sjelljen e Pejgamberit (a.s.) është mahnitja e njerëzimit me sjelljen e tij. Janë të shumta rastet që njerëzit e kanë pranuar Islamin nga sjellja e Pejgamberit (a.s.) me ta.

Umame ibn Uthali ishte një prej atyre që shkak i Islamit të tij ishte falja e Pejgamberit (a.s.), i cili vet tregon dhe thotë: “Për Allahun nuk ka pasur në sipërfaqe të tokës fytyrë më të urreyer tek unë sesa fytyra jote, ndërsa tash fytyra jote është më e dashur tek unë se kushdo në botë. Për Allahun, nuk ka pasur në sipërfaqe të tokës fe më të urreyer tek unë se sa feja jote, ndërsa tash feja jote është me dashur për mua se çdo fe tjetër. Për Allahun, nuk ka pasur në sipërfaqe të tokës vend më të urreyer tek unë se sa vendi yt, e ndërsa tash vendi yt është më i dashur për mua se çdo vend tjetër në botë!”⁶

Kur Pejgamberi (a.s.) hyri në Mekë si çlirues pas shumë viteve ai u tha atyre: “Çfarë mendoni se do të bëj unë me ju sot”? Ata thanë: Do të sillesh mirë me neve; ti je vëlla fisnik dhe bir i një vëllai fisnik. Pejgamberi (a.s.) u tha: “Po ju them ashtu siç Jusufi (a.s.) u tha vëllezërve të vet: Sot nuk ka qortim për ju!”⁷ Shkoni, jeni të lirë!” Me gjithë vuajtjet që Mekasit i kishin shkaktuar Pejgamberit (a.s.), ai nuk u hakmor ndaj tyre.

6. Buhariu, 4372; Muslimi, 1764.
7. Kur’ani, Jusuf, 92.

Arben Halluni, teolog

1 ZANAFILLA E AKIDES

Njeriu, që është krijesa më e dalluar e Allahut (xh.sh), përparon në besimet e tij ashtu siç përparon në shkencat dhe mjeshtëritë. Pra, besimet e tij të para ishin në të njëjtën shkallë me dijet dhe mjeshtëritë e tij të para.

Duhet që përpjekjet e njeriut në rrugën e fesë të jenë më të bukura dhe më të gjata se përpjekjet e tij në fushën e shkencave dhe mjeshtërive. Sepse e vërteta e madhe më e lartë është më e bukur, më e denjë dhe më e gjatë në rrugën e saj sesa të vërtetat e shpërndara që trajtohen nga dija dhe mjeshtëria.

Disa njerëz e kanë bërë çështjen e diellit ndriçues, i cili është më i dukshmi për sytë dhe e prekshme për trupin, të krahasohet me çështjen e besimeve. Kaluan kohë të gjata ku njerëzit besonin se dielli sillet rreth tokës dhe

ZANAFILLA E AKIDES DHE MITET

Duhet që përpjekjet e njeriut në rrugën e fesë të jenë më të bukura dhe më të gjata se përpjekjet e tij në fushën e shkencave dhe mjeshtërive. Sepse e vërteta e madhe më e lartë është më e bukur, më e denjë dhe më e gjatë në rrugën e saj sesa të vërtetat e shpërndara që trajtohen nga dija dhe mjeshtëria.

e shpjegonin lëvizjen e tij me ëndrra dhe iluzione, dhe askujt nuk i shkonte ndërmend të mohonte ekzistencën e diellit, sepse mendjet e tyre nuk ishin në errësirë për diellin, ndonëse ishin në errësirë për rrethimin e tij.

Kështu, kthimi tek origjina e feve në kohën e injorancës së parë nuk do të thotë domosdoshmërisht pavlefshmëri të fesë, por vetëm tregon për gjendjen e saj të hershme. Çdo gjë tregon se e vërteta e madhe është më e madhe se sa të zbulohet menjëherë për njerëzit në një kohë të vetme.

Shumë dijetarë mendojnë se mitet janë burimi i parë i fesë primitive. Ata e shohin këtë si të padiskutueshme, sepse besimet primitive u ngatërruan me mitet dhe legjendat në të gjitha fiset e thjeshta. Kështu, nuk është e lehtë të ndahen qartë besimi dhe miti. Por nuk është e vështirë të themi se besimi ndryshon nga miti në çdo gjë dhe në çdo veçanti. Sepse akideja mund të përmbajë mite, por miti nuk përmban akide.

Akideja përmban një element që miti nuk e përmban kurrë, dhe ky është: shtimi i detyrimit moral, ndjenjës së

devotshmërisë, bindjes, besnikërisë, shpresës në ndihmën dhe mëshirën që vjen nga ana e Zotit Madhniplotë.

MITET

Mitet kthehen te fuqia e trupëzimit dhe imagjinatës, por jo te fuqia e besimit dhe bindjes.

Janë gjetur shumë mite për shkak të mangësisë së gjuhës njerëzore në fazat e para, dhe kjo ishte një shenjë e qartë që e bëri Maks Myler-in (Max Müller) të mendojë se mitet lindën nga gjuha, sikurse disa njerëz të kohës moderne mendojnë se astrologjia lindi nga gabimi i parë që u përhap në botë kur njerëzit thanë se yjet ndikojnë tek ngjarjet e tokës. Por të dyja këto nuk kanë lidhje me të vërtetën, pasi as hëna e as yjet nuk kanë të bëjnë me fatin e njeriut, derisa të ngjajnë me realitetin e plotë të gjërave.

Tajlor (Tylor) mendon se fuqia e imagjinatës (Animizmi) është origjina e besimeve, sepse fëmija kur bie nga karrigia dhe lëndohet, imagjinoi se karrigia e ka goditur me qëllim. Kështu, ai i jep shpirt sendeve dhe beson se ato jetojnë, sikurse ai vetë jeton.

Njerëzit i ndanë qartë zotat e adhurimit nga zotat e magjisë. Ata morën për adhurim zotat e mirësisë dhe dashurisë, dhe morën për magji zotat e së keqes dhe shkatërrimit...

Ndërsa, Herbert Spencer shkon më tej duke e lidhur këtë me frikën dhe respektin ndaj të vdekurve. Ai mendon se njeriu në fillim ka adhuruar shpirtat e prindërve dhe të të parëve të tij. Kur shihte fantazmat në ëndrra, ai mendonte se ishin shpirtat e prindërve të tij që mbetën gjallë edhe pas vdekjes. Nga kjo ai besonte se duhej t'u bënte fljime dhe dhurata për t'i kënaqur.

Por disa popujt e lashtë nuk e kufizuan adhurimin vetëm tek shpirtat e prindërve, por e zgjeruan edhe tek shpirtat e heronjve dhe të të mëdhenjve. Dhe një pjesë e njerëzve mendonin se shpirtat e të vegjëlve ishin të dobët, dhe shpirtat e të mëdhenjve ishin të fortë, e për këtë arsye kishin frikë prej tyre dhe u bënë kurban për t'i kënaqur.

Magjia është dëshmuar që në fillim se ka qenë një natyrë e huaj për adhurimin në themel, sepse është gjithmonë e lidhur me gjëra të fshehta, mashtruese dhe mjete që synojnë fshehjen e realitetit. Ndërsa adhurimi ka të bëjë vetëm me ndërmjetësimin për të mirën dhe shpresën në bujarinë e të adhuruarit. Sa herë që adhurimi përfshihet me lloje pastrimi dhe nënshtrimi, magjia përfshihet me mjete mashtrimi dhe dredhie.

Kështu, njerëzit i ndanë qartë zotat e adhurimit nga zotat e magjisë. Ata morën për adhurim zotat e mirësisë dhe dashurisë, dhe morën për magji zotat e së keqes dhe shkatërrimit...

Shumica e kritikëve të feve mendojnë se besimi fetar buron nga dobësia e njeriut përballë dukurive të kozmosit dhe forcave natyrore e të gjalla. Prandaj, sipas tyre, ai nuk mund të qëndrojë pa u mbështetur tek një autoritet i jashtëm ku të gjejë strehë për të shpëtuar prej frikës së tij, për t'u drejtuar tek ai me lutje dhe përkushtim.

Por të thuash se dobësia e njeriut është shkaku kryesor i lindjes së akides fetare, do të thotë të pranojmë diçka që nuk është e saktë. Sepse njeriu është i dobët në të dyja gjendjet: si atëherë kur beson, ashtu edhe kur nuk beson. Në të dy rastet ai mbetet i dobët.

Nëse besimi në Zot për të dobëtin është mbështetje që i jep qetësi dhe shpresë, atëherë duhet të pranojmë se edhe i forti, nëse nuk i nënshtrohet besimit, do të mbetet i dobët në krahasim me madhësinë e kozmosit dhe forcën e tij. Përse të mos themi, pra, se kjo është edhe më e arsyeshme për

të vërtetuar besimin fetar dhe lidhjen me Zotin e Lartësuar?

Nëse themi se dobësia e njeriut e bën të pavlefshme akiden fetare, atëherë ky gjykim është i pavlefshëm për çdo rast, qoftë me ndjesi apo me prova. Sepse dobësia nuk mund të jetë provë e mjaftueshme për të hedhur poshtë ekzistencën e Zotit, i Cili e krijoi dhe e ruan këtë njeri të dobët.

Në fakt, dobësia nuk e bën të pavlefshme akiden fetare, sepse ajo buron nga një bazë tjetër. Dhe nuk është e vërtetë se njerëzit i drejtuan lutjet e tyre vetëm nga dobësia e tyre, sepse si të dobët ashtu edhe të fuqishmit kanë qenë besimtarë. Fiset e dobëta dhe barinjët e varfër kanë qenë besimtarë, po ashtu edhe sundimtarët dhe mbretërit e fuqishëm. Në çdo fe ka pasur të pasur dhe të fuqishëm, po ashtu edhe të varfër dhe të dobët.

Prandaj, pavarësisht lidhjes që ka besimi me dobësinë, kjo lidhje nuk është absolute. Sa më shumë që rritet besimi, aq më shumë dobësia shndërrohet në forcë. Dhe sa më shumë që rritet bindja, aq më shumë dobësia zhduket. Dobësia e shpirtit që e shtyn njeriun drejt besimit, bëhet forca e shpirtit besimtar që ia shton vendosmërinë dhe fuqinë e tij.

Kështu, themeli i akides nuk është vetë dobësia e njeriut, por është përtej saj. Nuk është frika e një njeriu të dobët e të trembur që s'i ka mbetur asgjë përveç besimit. Përkundrazi, edhe njerëzit e fuqishëm dhe udhëheqësit e popujve kanë pasur akide të forta.

Nëse pranojmë se besimi është një dukuri shoqërore, e cila ndikon nga bashkësia e përgjithshme, nuk mund të themi se dobësia është faktori i vetëm për formimin e besimit. Sepse bashkësia, me armët e saj të prodhuara, me fuqinë e saj të shumtë dhe me organizimin e saj, lufton kundër bashkësive të tjera me forcë e vendosmëri. Pra, nuk është e drejtë të thuhet se besimi fetar është vetëm një pasojë e dobësisë dhe frikës.

Po ashtu nuk është e pranueshme të thuhet se feja është thjesht një gjendje e sëmure në individë apo shoqëri. Sepse nuk mund ta imagjinojmë kurrë shpirtin njerëzor të kërkojë vendin e tij në këtë botë pa e ditur të vërtetën e tij. As nuk mund të pranojmë që njeriu ta shpërfillë ekzistencën e tij të madhe e të fshehtë dhe të mjaftohet me disa dukuri të ngjashme me sëmurdjet...(vazhdon)

SHEJKH MUHAMED EL-GAZALI (1917 - 1996)

“

FORMA E ADHURIMEVE NUK E BËN NDRYSHIMIN E DUHUR..!

NËSE NAMAZET NUK TA FSHIJNË SMIRËN DHE URREJTJEN NGA VETJA JOTE, ATËHERË NUK KE NAMAZ;

SEXHDEJA E VËRTETË NUK ËSHTË PËRKULJA E TRUPIT PËRPARA ALLAHUT, POR NËNSHTRIMI I ZEMRËS NDAJ UDHËZIMEVE DHE POROSIVE TË TIJ!

HISTORIKU I VAKËFIT “FUSHË ÇELË”

Në arkivin e Myftinisë Shkodër, ekziston një dorëshkrim i datës: “Shkodër, 10.4.1993”, me titull: “E vërteta e Fushës Çelës”, që mban firmën e të nderuarit Jup Xhaferi.

Dorëshkrimi katërfaqësh, nis kështu: “Tregimi bahet nga qytetari Ejup Xhaferi, i biri i Alushit dhe i Sebijes, lindur në Shkodër më 1915. I jati, Alushi, vdekë 90 vjeç, tregon nëpër mes gojës së gjyshit Asllanit dhe katragjyshit Haxhi Smail Xhaferit, sa vijon:

“Para 400 vjetësh, të ndjekur nga serbët, të parët tonë kanë ra nga Peja, në Fushë Çelë, Shkodër; lagje fukara me shtëpi një katëshe të vjetra.

Janë kenë katër vllazër, kanë banuar në katër shtëpi të vogla.

Tre vëllezërit më të rinj vdiqën beqar. Pas kësaj, më i madhi, Haxhi Smaili, ndërtoi shtëpinë e madhe të Xhaferëve, në lagjen Fushë Çelë, te rrugica e vogël në pijacë, para rrugës Kishës së Fretënve. Haxhi Smail Xhaferi, më 1780, vetë i gjashti u nis për haxhillek në Qabe nga Shkodra.

Ishte udhëtimi i parë për në vendin e shejtë, me kuaj!

...(Haxhi Smaili ka vdekë gjatë haxhillekut dhe vorrin e ka në Xhidda)...

Çel Zylyftari ka pasë banue në atë kohë në një shtëpi që sod quhet Shtëpija e Tepelijsve. Shtëpija ka kenë përdhese; përpara saj Çela ka pasë një fushë (livadh) të madhe që ka fillue me kufi të soçëm te Universiteti “Luigj Gurakuqi” deri te hotel Turizmi, përfshi edhe godinat në të dy krahët. Në mes

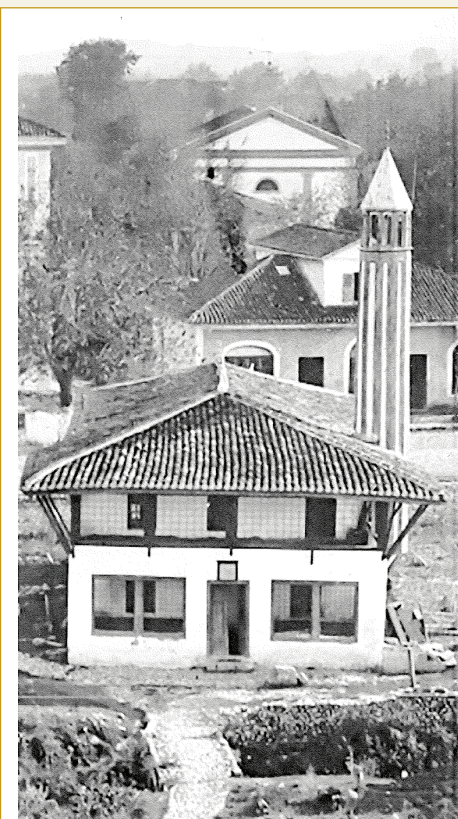
ka kenë xhamia e vogël e lagjes, me minare drrase dhe ma sipër sajë një mulli uji që e kanë pasë shfrytëzue Shllakejt (e Vukatanës), (te ndërtesa e Zef Kokës sod). Me rastin e çfaqjes së smundjes së murtajës, në atë kohë vdiqën shumë qytetarë, aqsa u mbushën varrezat e lagjeve. Atëherë, sa për vepër bamirësi (hajrati), Çel Zylyftari, i fali lagjes fushën (livadhin) para shtëpisë, për ta përdorë për varreza dhe kështu i mbeti emri Varrezat e “Fushës Çelës”.

Mbas tërmetit të vitit 1905^[1], që tronditi shumë banesa të qytetit të Shkodrës, u shemb edhe xhamia e Fushës Çelës. Zotni Paci (anglez), u pat thanë mehallalinjëve, se do të ndihmonte me ba një xhami të madhe, por, pari e lagjes nuk ndigjo, se ai ishte i huej. (Ai pat kenë pronar i Sahatit Inglizit). Atëherë, Myftija i ushtrisë turke dha një fond dhe u rindërtue xhamia e Fushës Çelë, me murë e minare guri. (Dokumenta të tilla mund të gjinden te Fototeka e fotografrit Marubi (austriak), që kur i vdiq e shoqja, mori me i shërbye, nanën e Kel Kodhelit nga fshati Bërdicë, që trashigoi këtë punishte pas vdekjes së Marubit, ku pat mësue zanatin).

Në periudhën e pushtimit fashist italian të Shqipërisë, disa fanatikë, deshtën me gjyqë me i ndrrue emnin nga Fusha e Çelës në Fusha e Qelës.

Disa burra të mençur shkodranë, si: Hysen Draçini, Ymer efendi Lutfija e tjerë, thirrën si dëshmitar ma të vjetrin ndër ta, Alush Xhaferin (70-75 vjeç atëherë) që ish kenë banues i lagjes së sipërpërmendur e në seancën gjyqësore

Çel Zylyftari ka pasë banue në atë kohë në një shtëpi që sod quhet Shtëpija e Tepelijsve. Shtëpija ka kenë përdhese; përpara saj Çela ka pasë një fushë (livadh) të madhe që ka fillue me kufi të soçëm te Universiteti “Luigj Gurakuqi” deri te hotel Turizmi, përfshi edhe godinat në të dy krahët.

Xhamia Fushë Çelë, foto nga P. Marubi 1876

të hapur për këtë qëllim, ai deklaroi solemnisht: “Kishën kanë ardhë e e kanë ndërtue tash, kurse na jetojmë që prej 400 vjetësh këtu; fusha ka kenë e Çel Zylyftarit e jo e qelës së kishës”, e gjyqi këtë vendim mori.”^[2]

Dhe nga ajo kohë e deri në ditët tona, sa herë që flitet për këtë zonë të qytetit të Shkodrës, ndonëse kanë ndryshuar emërtimet e rrugëve dhe objekteve në hapësirat e saj, të gjithë e kanë parasysh një emërues të përbashkët, origjinën e vjetër shekullore të kësaj toke, që quhej dhe vazhdon të quhet: Fushë Çelë.

Kështu, në përmbledhjen e revistës “Zani i Naltë”, të vitit 1923, teksa shpalosen vakëfet e Myftinisë Shkodër, ndër të tjera shënohet: “Lloji e sasia e ndërtesave: Dyqan copë 7 —Vendi: Fush Çelë.”^[3]

Hamdi Bushati, në veprën e tij “Shkodra dhe motet”, teksa shkruan për mejtepet e qytetit të Shkodrës, kur përmend “Mejtepin e Hafiz Jusuf Këlmendit”, shënon: “2. Mbas Mejtepit të Mulla Medos, është i përmendur edhe ai i Hafiz Jusuf Këlmendit, pranë Shkollës Ruzhdije në Fushë Çelë. Mejtepi ishte vendosur për nën Shkollën e Ruzhdijes: ishte një ndërtesë më vete, konsiderohej si pjesa fillore e Ruzhdijes.”^[4]

Edhe studiuesi Lec Shllaku, në librin e tij me titull: “Shtegtimi i monumenteve”, teksa shkruan për “Kumbonaren e Katedrales së Shkodrës”, ndër të tjera përmend se: “Mjafton të thomi se Ilaçi — malti — me të cilin u punue ajo kumbonare e ajo tjetra e kishës franciskane në Fushën e Çelës, përgatitej me ranë e gelqere...”^[5]

Kushedi se ku është referuar Agim Parruca, kur përmend një fakt interesant në lidhje me minaren e kësaj xhamie, kur shkruan se: “Gjatë viteve të diktaturës moniste, Shkodra pësoi një deformim të përgjithshëm. U rrëzuan të gjitha minaretë... U prish edhe minarja e xhamisë “Fushë Çelë” që sipas kryemyftisë së asaj kohe ka qenë ndër minaret më të bukura në Europë dhe e ndërtuar nga mjeshtri shkodran Ramadan Dibra.”^[6]

Realisht, minareja në fjalë, është vërtetë për t’u klasifikuar në mesin e minareve, që kalojnë kufijtë e një lokaliteti si Shkodra e vitit 1910, siç dëshmohet në foton e K. Marubit.

Shkrimtari Fadil Kraja, teksa përshkruan qytetin e Shkodrës, ndër të tjera thekson: “Pastaj “piaca” si një vijë demarkacioni që ndan qytetin në dy

pjesë, xhamitë nga njëra anë dhe kishat nga ana tjetër. Por, të dy anët ashtu siç i ndan, ashtu i bashkon Fushë Çela, “Piaca”.”^[7] Ndërkohë, “Pjaca Fusha Çelë”, është pjesë edhe e albumit të përvitshëm të Fototekës Kombëtare Marubi, Shkodër, nr. 7, viti 2011, ku në një prej fotove të spikatura të këtij albumi është edhe: “Pjaca Fusha Çelë, dyqani i cigareve i Muhamet Kadisë dhe furra e Cul Jerës, në Shkodër...”^[8]

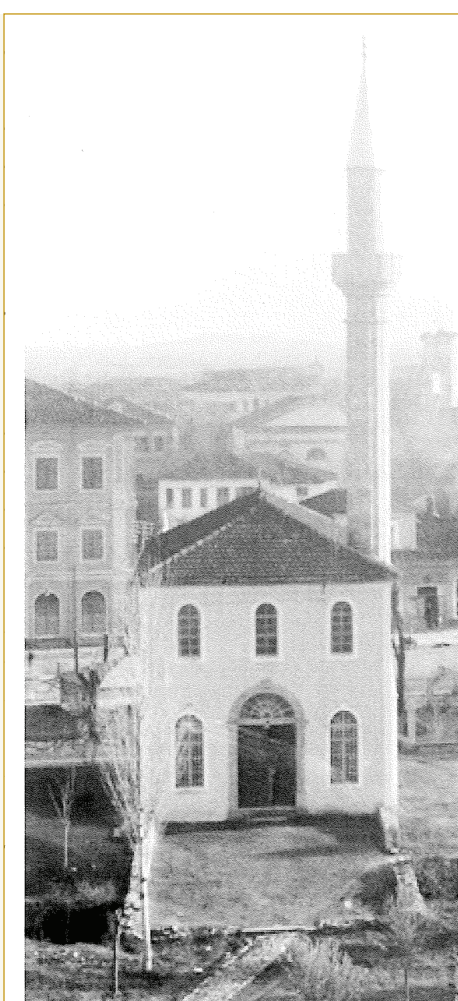
Në albumin e tij me titull: “Shkodra refleksione fotografike”, Maxhid Cungu, teksa tregon objektet kryesore të kultit islam të Shkodrës, me titullin: “Xhamia FushëÇelë”, ka vendosur foton e K. Marubit, të vitit 1910, me këtë shënim: “Në formën që shihet në foto u ndërtua në vitin 1910, në themelet e një xhamie të prishur nga tërmeti i vitit 1905. Në vitin 1963 u rrënua krejtësisht...”^[9]

Po aty, autori ka vendosur një foto me titull: “Ruga Wilson”, ku tregohet një foto e vjetër nga D. Jakova, me shënimin: “rreth vitit 1930”. Në brendësi të kësaj fotoje, që duhet të ketë shërbyer si kartolinë, shënohet: “Sheshi Fushcele-Shkoder (Scutari d’Albania)”^[10], ndonëse autori nuk e përmend këtë detaj (sheshi “Fushë Çelë”) në shënimet e tij sqaruese në album.

Ndërsa autorët Faik Luli, Islam Dizdari dhe Nexhmi Bushati, në veprën e tyre të titulluar: “Në kujtim të brezave”, teksa shkruajnë për dijetarin e shquar Hafiz Ali Kraja (1900 - 1973), përmendin faktin se: “Ai aktivizohet si në planin e propagandës (kemi parasysh fjalimin e tij të fortë: “Ç’është komunizmi dhe pasojat e tij për popullin shqiptar”, mbajtur në shtator 1943 në xhaminë e Fushë Çelës), si në skenën politike...”^[11]

Akoma sot, rrugica që të shpie te xhamia e madhe e Fushë Çelës, (sot xhamia mban emrin e sahabiut të nderuar “Ebu Bekër”), mban emrin e origjinës së bamirësisë komunitare të bamirësit mysliman shkodran, Çel Zylyftari: “Fushë Çelë”. Ndonëse origjina e vjetër e atij livadhi të madh, pronë e myslimanit Çel Zylyftari, tashmë është transformuar, si vetë realitetet tinëzare në Shkodër e Shqipëri, emri dhe vepra e bamirësit shkodran, thuajse të panjohur, janë aty, si një gjurmë e pashuar që sfidon heshtjen, deformimin e historisë dhe padijen...

Nga: **Imam Muhamed B. Sytari**
Myfti i Shkodrës, tetor, 2015

Xhamia Fushë Çelë, foto nga Sh. Pici 1931

Referenca:

1. Të shihet: Miodrag Klisanov, “Tërmeti i vitit 1905 në Shkodër në dokumentet e Arkivit Shtetëror të Malit të Zi”, në: “Seminari V ndërkombëtar Shkodra në shekuj”, vëllimi I, Shkodër, tetor, 2002, f. 115.
2. Arkivi i Myftinisë Shkodër, Dosari i vitit 1993, nr. 12, dorëshkrim i Jup Xhaferit, katër faqe me letër të bardhë.
3. Përmbledhja e revistës “Zani i Naltë”, nr. 2, viti I, fq. 64. Botim i Komunitetit Mysliman të Shqipërisë, Tiranë, mars, 20214.
4. Hamdi Bushati, “Shkodra dhe motet”, vëllimi II, Shkodër, 1999, f. 31.
5. Lec Shllaku, “Shtegtimi i monumenteve”, Shkodër, 2004, f. 129-130.
6. Agim Parruca, “Shkodra bastion i qytetërit shqiptar”, Tiranë, 2004, f. 101.
7. Fadil Kraja, “Larmi jete”, në botimin e përvitshëm, Albumi i Fototekës Kombëtare “Marubi”, Shkodër, me titull: “Marubi, Shqipëria — Albania, 1858-1950”, nr. 5, viti 2008.
8. Të shihet: Albumi i përvitshëm i Fototekës Kombëtare Marubi, Shkodër, me titull: “Marubi, Shqipëria — Albania, 1858-1950”, nr. 7, viti 2011, f. 47.
9. Maxhid Cungu, Albumi me titull: “Shkodra refleksione fotografike”, Shkodër, tetor, 2009, f. 40.
10. Maxhid Cungu, material i cituar, f. 78.
11. Faik Luli, Islam Dizdari dhe Nexhmi Bushati, “Në kujtim të brezave”, Shkodër, 1997, f. 542 etj.

Evans Drishti

Mësues - Medreseja "H. Sheh Shamia"

Cdo respekt është dhe duhet të jetë reciprok. Çfarë do të thotë kjo?

Nëse fëmijës i themi:

“Dëgjoje me kujdes tjetrin, kur flet!”, jemi të detyruar që si prindër, si mësues, drejtues dhe më të rritur të dijmë se çfarë flasim, çfarë shpjegojmë, çfarë shprehim, çfarë dhe si arsyetojmë, si logjikojmë, si argumentojmë. Kur një i rritur nuk ka bagazhin dhe formimin e duhur për t’ia transmetuar një fëmije atë që është edukative dhe formuese, atëherë edhe fëmija mërzhitet shpejt me të duke humbur shqisën e të dëgjuarit, e për rrjedhojë vëmendjen ndaj tjetrit.

Nëse fëmijës i themi:

“Përhëndeti njerëzit me fytyrë të qeshur, jepu përgjigje të qarta dhe të sakta!” janë prindërit në shtëpi, mësuesit dhe drejtuesit në shkollë që duhet t’u ofrojnë fëmijëve atmosferë të ngrohtë dhe familjarizuese, në mënyrë që vetë fëmija të ushqehet dhe të forcojë shqisën e një ndjeshmërie pozitive. Nëse kërkojmë nga fëmijët përgjigje të sakta, jemi ne, të rriturit të detyruar të peshojmë mirë mendimet tona dhe të dijmë të ofrojmë kërkesa të qarta, logjike dhe formuese.

Nëse fëmijës i themi:

“Ta dish, se sendet e të tjerëve nuk të përkasin ty!” është prindi së pari që duhet t’i ofrojë fëmijës privatësinë e vet duke e ndërgjegjësuar me idenë, se gjithçka duhet kërkuar me leje, në kohën e duhur dhe momentin e duhur, është mësuesi dhe drejtuesi i shkollës që janë të detyruar të krijojnë ambientin dhe atmosferën e sigurtë në shkollë, në mënyrë që edhe fëmija të ndjehet i qetë dhe i pavarur.

LE TË ZHVILLOJMË FILLIMISHT NJERIUN E KULTURËS, E MË PAS NJERIUN E SHKENCËS

Nëse fëmijës i themi:

“Qëndro drejt dhe respekto oraret!”, fëmija natyrshëm që kërkon modelin e tillë në familje, në shkollë dhe në shoqëri, ndaj për sa kohë të injektohet një intuitë e tillë tek fëmija, instikti bëhet i kapërcyeshëm.

Nëse fëmijës i themi:

“Të vish gjithnjë me rroba të pastra!”, janë vetë prindërit fillimisht në shtëpi, që duhet t’u mësojnë fëmijëve si të lajnë rrobat, qoftë edhe një palë çorape, si të lajnë dhe pastrojnë enët, si ti ndenin rrobat e lara me kujdes për t’u tharë, si të hekurosin, si të përdorin gjilpërën për qepje, si të fshijnë pluhurat, si të pastrojnë njollat, si t’i sistemojnë veshjet e tyre në raft, si të lyejnë dhe të mbajnë pastër këpucët... Të tilla angazhime janë detyrime si për vajza dhe për djem. Ashtu edhe në shkollë është vetë mësuesi dhe drejtorja, që duhen patjetër të organizojnë nxënësit në pastrimin e ambienteve për të siguruar gjithnjë higjienë të shëndetshme.

Nëse fëmijës i themi:

“Mbaje në rregull tryezën dhe ambientin tënd!” prindi është i detyruar t’i sigurojë fëmijës një tryezë pune dhe një ambient komod dhe ta ushqejë me rregullsi dhe disiplinë. S’mund ta kuptojë fëmija ç’do të thotë një tryezë e rregullt, kur tryeza në shtëpi dhe ambienti ku jeton janë në rrëmujë. E njëjta kulturë ushqehet më pas edhe në shkollë.

Nëse fëmijës i themi:

“Ndihmoje tjetrin, kur ka nevojë!” janë prindërit, mësuesit, drejtuesit dhe më të rriturit që detyrimisht të krijojnë raporte njerëzore dhe dashamirëse në prani të fëmijëve, në mënyrë që fëmija të kuptojë vlerën e një kulture të tillë. T’i shmangemi ndihmesës për të dhënë detyra shtëpie apo klase të gatshme. Ndihmesa më e mirë është, kur ofron orientime dhe udhëzime praktike dhe të qarta. Është më mirë t’i shpjegosh mënyrën si zgjidhet një ushtrim, se t’ia japësh ushtrimin e zgjidhur, kur ai/ajo nuk kupton asgjë. Prindërit në shtëpi s’janë shërbëtorë të fëmijëve të tyre, ndaj çdo bashkëpunim injekton tek fëmija edhe një ndihmesë me vend.

Nëse fëmijës i themi:

“Mos fol keq për tjetrin!”, janë më të rriturit që duhet t’u shmangen thashethemeve dhe smirllëkut, në mënyrë që edhe fëmija të mos injektohet me të tilla vese vrastare.

Nëse fëmijës i themi:

“Socializohu!”, këtë element duhet ta shohë pikësëpari në familjen e vet, teksa prindërit bashkë me fëmijët të organizohen së bashku për të parë një shfaqje në teatër, një film në kinema, një promovim libri, një ceremoni festive, një ekspozitë në galeri të arteve etj, dhe jo të ngelen thjesht dhe vetëm të ngulur ndër kafene. Këtë element duhet ta shohin në shkollë, teksa orët mësimore të mos zhvillohen thjesht dhe vetëm në klasa, por duke dalë përtej tyre dhe kur vetë shkolla të kthehet në një institucion kulturor.

Vendet e zhvilluara kanë kultivuar fillimisht këtë kulturë, duke arritur të kuptojnë më pas se cilit drejtim i përket fëmija.

Kur një fëmijë mësohet:

të ecë në rrugë në mënyrë të rregullt dhe plot finesë

të hyjë në shkollë dhe në klasë pa shkapetur derën

të ulët në tavolinën e shtëpisë apo në bankën e klasës pa zhurmues

të flasë me të tjerët (familjarë, mësues, drejtues, miqësi) me zë të ulët dhe kuptueshëm

të peshojë mirë fjalët para se të shprehë mendimin e tij, duke mos abuzuar me lirinë e të shprehurit pa u menduar fare,

të ofrojë shërbimet detyruese në shtëpi dhe në shkollë, pa u paralajmëruar disa herë

të kuptojë se një orientim i saktë i marrë në kohën dhe vendin e duhur është më i vlefshëm se një kopjim detyr,

të zhvillojë një lojë mbi bazën e rregullave të përcaktuara dhe normës së etikës, dhe jo në grindje apo përplasje të dëmshme,

të arsyetojë se shkolla gjithsesi mbaron, por në fund çfarë rezulton,

atëherë kthjellohet për të kuptuar vlerën dhe peshën që i duhet të fitojë fëmija.

Kjo do të sjellë:

- Shkëputjen dhe distancimin në një farë mënyre nga telefoni;

- Shmangjen nga bullizmi, si fenomeni më vrastar i dekadës së fundit;

Prindëri!

Kthelhuni në fëmijërinë tuaj dhe bashkohuni me fëmijët për të përgatitur mjetet e duhura të shkollës! Shfletoni bashkarisht librat që u janë ofruar, mos t’ju trembin librat e tyre të shkollës, sepse aty do gjeni vizionin me të cilin do ushqehet trashëgimtari juaj.

Kuptoni dhe mësoni se në cilën shoqëri të klasës dhe të shkollës zhvillohet dhe kalon përditshmërinë fëmija juaj. Pasi çdo sjellje dhe reagim në klasë është një impuls pozitiv apo negativ në zhvillimin e fëmijës tuaj.

Çdo planprogram mësimor, në fund të vitit shkollor, në një mënyrë a në një tjetër përfundon, por çështja është si rezultojnë fëmija me mbarimin e shkollës? Thjesht më i rritur fizikisht, apo më i zhvilluar në vizion?!...

Qoftë i mbarë dhe me shumë arritje ky vit shkollor!

MYFTIU I SHKODRËS: “FESADI I PUSHTETEVE ME VAKËFET NË SHKODËR!”

Nëpërmjet dërsit të ditës së xhuma, mbajtur në xhaminë e Parrucës, më 26 shtator 2025, Myftiu i Shkodrës, Imam Muhamed B. Sytari, trajtoi tefsirin e ajetit 41 të sures Er-Rum, ku Allahu i Madhëruar thotë: “Për shkak të veprave (të këqija) të njerëzve, janë shfaqur në tokë e në det të zeza (bela, skamje, katastrofa, humbje e bereqetit etj.), e për ta përjetuar ata një pjesë të kësaj të keqeje që e bënë, ashtu që tërhiqen (nga të këqijat)”

Përmes tesfirrit të këtij ajeti fisnik, ai trajtoi përhapjen e fesadit dhe shkatërrimit, që është përhapur gjithandej për shkak të veprave dhe veseve të këqija, që njerëzit i veprojnë, duke mos u ndalur te asnjë kufi ndershmërie, parimi apo të drejte njerëzore.

Gjatë ligjëratës së tretë të tefsirit të këtij ajeti, ndër të tjera, Myftiu u ndal edhe tek fenomeni i tjetërsimit të pronave vakëf dhe dëmin e madh që shkakton ky veprim në shoqëri.

Ndër të tjera Myftiu tha: “Fesadi ndahet në dy pjesë, në fesad material dhe fesad shoqëror... Fesadi është kur ti jeton në një vend dhe prej aty ku duhet të dalë drejtësia del zhvatja, prej aty ku duhet të dalë mirëkuptimi del grabitja, prej aty ku duhet të kërkosh drejtë tënde dhe ku duhesh të marrësh pronën tënde, të marrësh të drejtën tënde të shenjtë që ta ka dhënë Zotit, e për të cilën edhe po të vritesh je shëhid tek Allahu i Madhëruar, ta grabisin, ta tjetërsojnë, ia japin dikujt të pamunduarit, edhe

kështu nisë edhe gangrena e fesadit e përfshinë realitetin ku ne jetojmë.

Një qytet, që Allahu i Madhëruar e ka begatuar me mirësi pafund, mirëpo që dora e femohuesit, e dora e idhujtarit, e dora e njeriut të pafe, të pa dinë e të pa iman, e të pa moral kombëtar e pa virtyt kombëtar, e merr dhe e kthen krejt këtë tablo të mirësisë hyjnore në një tablo të grabitjes, në një tablo të shëmtuar, e cila nuk ka asnjë lloj vlere, por përtej kësaj e shëmtton edhe tablonë e mirësive dhe bekimeve hyjnore.

Ne e kemi ngritur zërin me të madhe pranë të gjitha institucioneve... Të bësh atë, që është me e denja për vakëfin tënd, ti je fisnik, edhe ti je faqebardhë. E kemi ngritur zërin në të gjitha institucionet, e kemi ngritur zërin tek qeveria, e kemi ngritur zërin tek të gjitha qeveritë, tek të gjitha gjykatat, në Strasburg, edhe jemi përpara këtij fakti, që gjithsesi është i barabartë me fjalën ‘fesad’.

I ngrati ai, që vjedh pronën e tjetrit, nuk ka për t’i pasur bereqet, as në dynja e as në ahiret. Le t’ia firmosë presidenti i botës, kryeministri i botës, asnjë lloj bereqeti nuk ka prona e grabitur, asnjë lloj begatie ajo çfarë i ke grabitur tjetrit. Ka për të të ngelur në fyt ty, fëmijëve tuaj, nipërve tuaj dhe gjithë atyre që përfshihen, qoftë edhe me një heshtje, a me një lëvizje koke pa fjalë!”

Mesazhit të Myftiut i bënë jehonë edhe mediat lokale, por jo vetëm, që publikuan mesazhet e tij në rrjetet e tyre sociale.

MYFTIU SYTARI: “HËNA E RE E MEVLUDIT DHE SEZONI I RI SHKOLLOR, FRYMËZIM PËR ARRITJE TË LARTA!”

Pasditën e së hënës, më 1 shtator 2025, në hapësirat e xhamisë së Krye-Bushatit, u zhvillua një bashkëbisedim i hapur me një grup të rinjsh dhe frekuentuesish të Qendrës Kulturore të kësaj xhamie.

Në krye të herës, imami i nderuar, H. Ridvan Luzaku, falënderoi të pranishmit dhe theksoi se takime të këtij lloji janë të shpeshta në ambientet e xhamisë së Krye-Bushatit, me qëllim rritjen e ndërgjegjësimit dhe lidhjes së brezit të ri me vlerat e besimit dhe trashëgimisë islame.

Të pranishmëve iu drejtua Imam Muhamed B. Sytari, Myfti i Shkodrës,

i cili zhvilloi një bashkëbisedim mbi vlerësimin dhe shfrytëzimin e kohës dhe korrigjimin e marrëdhënies me hadithin: “Veprat shpërblehen sipas qëllimeve”.

Myftiu vuri theksin te përpjekja që duhet të bëjnë fëmijët dhe rinia e jonë për të përmirësuar marrëdhënien e tyre me kohën, duke mos ia falur atë grabitësve të shumtë, por duke e ndarë atë me leximin, adhurimet ditore, përmirësimin e marrëdhënies në familje dhe dëshmimin si muslimanë të pjekur e të brumosur me vlerat e besimit të tyre.

Aktiviteti u pasua me bashkëbisedimin e hapur dhe pyetjet e ndryshme, që ia shtuan dobëti këtij tubimi të përzemërt.

MEXHLIS LEXIMI DHE STUDIMI NË XHAMINË LUARËZ, KUSHTUAR LINDJES SË BEGATË TË HZ. MUHAMMEDIT (A.S)

Në kuadër të përkujtimit të Lindjes së Begatë (Mevludit Sherifë) të Pejgamberit Muhammed (a.s), Myftinia Shkodër, përmes sektorit të arsimit, ditën e mërkurë, më 3 shtator 2025, organizoi një mexhliis leximi dhe studimi të haditheve profetike në xhaminë e Luarzit, Njësia Administrative Velipojë.

Në këtë aktivitet morën pjesë nxënësit e mejtepit/kursit fetar, nën

kujdesin e mësuesit H. Taksim Plori.

Gjatë mexhliisit të leximit, drejtuesi i arsimit pranë Myftinisë, teologu Arben Halluni, solli komente dhe nxori mësimë shpirtërore të vlefshme nga disa prej haditheve të Pejgamberit (a.s).

Këto mexhliise do të vijojnë edhe në mejtepet e xhamive të tjera, me synimin për të thelluar njohuritë islame dhe për të forcuar lidhjen shpirtërore të nxënësve me mësimet profetike.

TAKIM PUNE ME IMAMËT E POSTRIBËS

Paraditën e së enjtes, më 4 shtator 2025, Myftiu i Shkodrës, Imam Muhamed B. Sytari, zhvilloi një takim pune me imamët e xhamive: Boks, Dragoç, Mes-Myselim, Domën, Kalaja e Drishtit, Kullaj, Omaraj dhe Milan-Rrasek, me të cilët diskutoi rreth aktivitetit fetar në zonën e Postribës dhe zhvillimin e jetës fetare në të.

Gjatë këtij takimi u diskutua rreth frekuentimit të xhamive dhe problematikës së ndalimit të nxënësve të shkollave për të marrë pjesë në faljen e namazit të xhumasë.

Në këtë kontekst, Myftiu solli në vëmendje të imamëve të nderuar idenë e ardhur në Myftininë e Shkodrës për marrjen në shfrytëzim të një ambienti në qendër të Urës së Mesit, që do të shërbejë si vend daljeje për nxënësit dhe punonjësit e administratës dhe jo vetëm, prej vëllezërve që e kanë të pamundur prezantimin në xhami për namazin e xhumasë në orarin zyrtar.

Poashtu u diskutua rreth punimeve që po bëhen në xhaminë e Drishtit, nevojën që ka xhamia e Omarajve për ndërtimin e minaresë, nevojat e xhamisë së Domnit, gjendjen aktuale të xhamisë së kalasë së Drishtit, aktivitetet e xhamisë në Mes-Myselim, problematikën e faturave abuzive të ujit në xhaminë e Dragoçit, etj.

U dhanë udhëzime për ruajtjen e frymës së vëllazërisë islame, sikurse u mirëprit kërkesa për qarkullimin e imamëve të zonës në xhamitë e saj.

NIS CIKLI 2 I HYTBEVE TË XHUMASË NË XHAMINË E PLUMBIT

Pas përfundimit me sukses të ciklit të parë të qarkullimit të hatibëve në xhaminë e Plumbit, gjatë periudhës 30 maj – 29 gusht 2025, ku besimtarët patën mundësi të dëgjojnë ligjërimet e imamëve dhe thirrësve islamë të nderuar të qytetit të Shkodrës sipas listës së afishuar kohë më parë, tashmë nisë cikli i dytë i këtyre hytbeve bazuar në idenë e qarkullimi të hatibëve me qëllim përhapjen e dobisë dhe tërheqjen e besimtarëve të ndryshëm nga xhamitë dhe lagjet e ndryshme të qytetit të Shkodrës drejt xhamisë së Plumbit në këtë atmosferë të begatë të 35 vjetorit të rihapjes së saj.

Cikli i dytë i hytbeve në xhaminë e Plumbit i kushtohet tërësisht periudhës së begatë të Mevludi Sherifit, sipas një programi të afishuar dy ditë më parë, ku sipas programit të përcaktuar do të ligjërojnë imamët e nderuar:

5 shtator 2025 | **H. Alban Kali:** Hz. Muhammedi (a.s), i fundit pejgamber.

12 shtator 2025 | **H. Besim Barbullushi:** Hz. Muhamedi (a.s) dhe kujdesi për fëmijët.

19 shtator 2025 | **H. Ardit Hoxha:**

Mëshira në shembullin e Hz. Muhammedit (a.s).

26 shtator 2025 | **H. Ervin Juku:** Hz. Muhammedi (a.s) dhe moshë e tretë.

3 tetor 2025 | **H. Ervis Molla:** Hz. Muhammedi (a.s), shembulli më i mirë!

10 tetor 2025 | **H. Sadri Ujkaj:** Hz. Muhammedi (a.s), prind i mëshirshëm.

17 tetor 2025 | **H. Anis Agovi:** Hz. Muhammedi (a.s) dhe mëshira për jomuslimanët.

24 tetor 2025 | **H. Arben Halluni:** Hz. Muhammedi (a.s) dhe rinia.

31 tetor 2025 | **H. Ademir Xama:** Hz. Muhammedi (a.s) në sytë e elitave botërore.

Ky projekt, i cili ka tërhequr vëmendjen e besimtarëve dhe ka marrë vlerësimet e tyre do të vazhdojë edhe më tej, me qëllim kthimin e xhamisë së Plumbit në një pikë referimi edhe në këtë drejtim.

HYTBET E MEVLUDIT 1447 NË XHAMINË E PLUMBIT
PROGRAMI I 2-TË I HYTBEVE (5/9 - 31/10/2025)

DATA	HATIBI
5/9/2025	H. Alban Kali
12/9/2025	H. Besim Barbullushi
19/9/2025	H. Ardit Hoxha
26/9/2025	H. Ervin Juku
3/10/2025	H. Ervis Molla
10/10/2025	H. Sadri Ujkaj
17/10/2025	H. Anis Agovi
24/10/2025	H. Arben Halluni
31/10/2025	H. Ademir Xama

@Myftiniashtodor1990 www.myftinia-shkoder.org

NË SHKODËR U FAL NAMAZI I EKLIPSIT TË HËNËS

duke thënë se: “Ato të dyja (dielli e hëna) janë dy shenja prej shenjave të Allahut, nuk eklipsohen me vdekjen apo lindjen e askujt, prandaj kur t’i shikoni ngrihuni në namaz!”

Myftiu theksoi se: “Shfaqja e eklipsit në këtë natë është një arsye më shumë për t’iu përgjigjur thirrjes së Pejgamberit (a.s) për faljen e këtij namazi, që mbi të gjitha na lidh me Krijuesin e gjithësisë, në dorën e të Cilit është gjithçka, edhe eklipsimi i kësaj hëne, që mbrëmë në këtë kohë ishte e plotë dhe shndriste mbi qiellin e qytetit të Shkodrës, ndërsa sonte në këto momente që jemi mbledhur në

këtë xhami për ta falë namazin e eklipsit, ajo mezi shihet dhe i ngjan më shumë hilalit të natës së parë të Ramazanit” – tha ndër të tjera Myftiu.

Namazin e eklipsit e drejtoi imami i xhamisë së Parrucës, teologu i nderuar, H. Durim Kasemi. Pas namazit të eklipsit, duanë e rastit e bëri Myftiu i Shkodrës, i cili iu lut Allahut të Madhëruar për mëshirë, për falje dhe begati për besimtarët, familjarët dhe të afërmit e tyre dhe mbarë bashkësinë islame dhe qytetare të Shkodrës dhe mbarë Shqipërisë.

MEDRESEJA “HAXHI SHEH SHAMIA” ÇEL VITIN E RI SHKOLLOR 2025 – 2026

Me moton “Së bashku jemi familje”, në Medresenë “Haxhi Sheh Shamia” – dega e djemve, ditën e hënë, më 8 shtator 2025 u zhvillua ceremonia e hapjes së vitit të ri shkollor 2025 – 2026.

Aktiviteti u shoqërua me një program artistik e kulturor, përgatitur dhe interpretuar nga vetë nxënësit e shkollës, të cilët përcollën mesazhe edukative dhe frymë bashkimi.

Ceremoninë e përshëndetën z. Kujtim Dervishi, drejtor i shkollës, teologu Arben Halluni, drejtues për arsimin pranë Myftinisë Shkodër dhe z. Sejmir Sela, zv/drejtor dhe koordinatori i shkollës.

Një veprimtari e ngjashme u zhvillua më pas edhe në Medresenë e vajzave, ku atmosfera festive dhe mesazhi i unitetit

u përcollën me të njëjtin entuziazëm dhe madhështor.

Ceremoninë e përshëndetën nën/drejtores të medresesë, znj. Valjeta Golemi dhe znj. Hamidije Kraja.

Me këtë ceremoni, Medreseja “Haxhi Sheh Shamia” shënoi një fillim të mbarë për vitin e ri shkollor, duke theksuar rëndësinë e dijes, edukimit dhe bashkëpunimit mes nxënësve, mësuesve dhe familjes së gjerë shkollore, sidomos në këtë jubile të 35 vjetorit të rikthimit të lirisë së besimit në vendin tonë dhe më pas të hapjes së medresesë së Shkodrës.

NË XHAMINË E TRUSHIT U PËRKUJTUA MEVLUDI SHERIFË

Ditën e diel paradreke, më 7 shtator 2025, në xhaminë e fshatit Trush u zhvillua aktiviteti i përkujtimit të Lindjes së Begatë të Hz. Pejgamberit (a.s) – Mevludi Sherifë.

Në këtë përkujtim të Lindjes së Begatë të Hz. Muhammedit (a.s), krahas besimtarëve të shumtë të fshatit Trush morën pjesë edhe besimtarë të fshatrave të tjera të zonës.

Nga Myftinia Shkodër ishte i pranishëm H. Besim Barbullushi, imam i xhamisë Rus, H. Jetmir Braqi, imami i xhamisë së fshatit Trushit, të cilët mbajtën nga një bisedë dhe ligjëratë të dobishme dhe me vlerë rreth cilësive të Pejgamberit (a.s) dhe rëndësisë, që ka përkujtimi i kësaj dite të madhe për mbarë muslimanët e botës, si dhe H. Vullnet Pishtari, imam i xhamisë Vukatanë dhe H. Elsamet Tula, imam i xhamisë Golem.

Në vijim të programit, u kënduan pjesë nga Mevludi Sherifë, salavate, dua-lutje, ilahi, etj.

NIS CIKLI I LIGJËRATAVE ME TEMË: “SI TË ISHTE NJË COPË HËNË!”

Me rastin e Mevludi Sherifit, përkujtimit të Lindjes së Begatë të Hz. Muhammedit (a.s), Myftinia Shkodër ka planifikuar, që në mesin e aktiviteteve të larmishme të këtij viti të jetë edhe cikli i ligjëratave me temë: “Si të ishte një copë Hënë!”.

Në harkun kohor prej 8 – 18 shtator 2025, do të transmetohen live nëpërmjet rrjeteve sociale të Myftinisë Shkodër, TvRozafa dhe Radio Jehona, ligjëratat që kanë për qëllim informimin e masës së besimtarëve e më gjerë me cilësi dhe veçori të spikatura të Hz. Muhammedit (a.s), në disa këndvështrime.

Pjesë e këtij cikli, që nisi ditën e hënë, më 8 shtator 2025, do të jenë teologët e nderuar: H. Arben

Halluni, H. Anis Agovi, H. Durim Kasemi, H. Ardit Ulqinaku, H. Naim Drijaj, Vaizja Zamira Bushati (Puka), H. Besim Barbullushi dhe H. Adil Cukali, të cilët do të kenë mirësinë të ligjërojnë rreth këtyre temave: “Vlera e dijes përmes haditheve të Pejgamberit (a.s)”, “Pastërtia e Pejgamberit (a.s)”, “Ndershmëria e Pejgamberit (a.s)”, “Drejhtësia e Pejgamberit (a.s)”, “Morali i Pejgamberit (a.s)”, “Hz. Pejgamberi (a.s) si bashkëshort”, “Hz. Pejgamberi (a.s) si gjysh”, “Adhurimi i Pejgamberit (a.s)”.

Myftinia Shkodër fton besimtarët që të bëhen pjesë e këtij cikli ligjëratash për të përfutur sa më shumë dhe për ta shpërndarë mirësinë e këtyre ligjëtimeve edhe tek të tjerët.

Myftinia Shkodër

“Si të ishte një copë Hënë”
Cikli i ligjëratave: “Si të ishte një copë Hënë!”
Me rastin e Mevludi Sherifit 1447/2025
(Hënë – Martë – Mërkurë – Enjte)

Ora 11:00

DATA	LIGJËRUESI	TEMA
8/9/2025	Arben Halluni	Vlera e dijes përmes haditheve të Pejgamberit (a.s)
9/9/2025	Anis Agovi	Pastërtia e Pejgamberit (a.s)
10/9/2025	Durim Kasemi	Ndershmëria e Pejgamberit (a.s)
11/9/2025	Ardit Ulqinaku	Drejhtësia e Pejgamberit (a.s)
15/9/2025	Naim Drijaj	Morali i Pejgamberit (a.s)
16/9/2025	Zamira Bushati (Puka)	Hz. Pejgamberi (a.s) si bashkëshort
17/9/2025	Besim Barbullushi	Hz. Pejgamberi (a.s) si gjysh
18/9/2025	Adil Cukali	Adhurimi i Pejgamberit (a.s)

“SI TË ISHTE NJË COPË HËNË!” AKTIVITET NË PËRKUJTIM TË LINDJES E BEGATË TË PEJGAMBERIT MUHAMMED (A.S)

Në kuadër të atmosferës të Muajit Rebiul-Evel 1447, ditën e xhuma, më 12 shtator 2025, Myftinia Shkodër organizoi në xhaminë e Plumbit aktivitetin me temë: “Si të ishte një copë Hënë!”

Ky aktivitet, me pjesëmarrjen e besimtarëve, imamëve dhe nxënësve të mejtepeve, ishte një ndërthurje ndërmjet këndimit të ajeteve kur’anore, ligjëritimit, këndimit të pjesëve të Mevludit dhe Ilahive të ndryshme.

Pas fjalës së hapjes nga teologu Arben Halluni, në ligjëratën e tij, Myftiu i Shkodrës, Imam Muhamed Sytari, u ndal në mënyrë të veçantë tek urdhëresa kur’anore për të gëzuar

në vazhdimësi për mëshirën e Allahut dërguar ndër ne, Hz. Muhammedit (a.s).

Myftiu theksoi se përkujtimi i vazhdueshëm i të Dërguarit të Allahut nëpërmjet aktiviteteve të shumta dhe të larmishme na frymëzon përherë e më shumë për t’u kapur pas rrugës, udhëzimit dhe dritës së të Dërguarit të Allahut (a.s), për të ruajtur vlerat e besimit dhe për të jetuar me dinjitetin e besimtarëve të përkushtuar.

Myftiu e cilësoi këtë tubim si “Mevludin e fëmijëve” dhe falënderoi në mënyrë të veçantë mësuesit e përkushtuar të mejtepeve të xhamive Vukatanë dhe Oblikë, si dhe imamët e

tjerë për sakrificën dhe mundin e tyre në edukimin brezit të ri në besimin në Allahun e Madhëruar dhe dashurinë për të Dërguarin e Tij, Hz. Muhammedin (a.s).

Në vijim të këtij aktiviteti, besimtarët e pranishëm patën kënaqësinë të ndjekin paraqitjen me ilahi dhe recitime nga nxënësit e mejtepeve të xhamive Vukatanë dhe Oblikë si dhe këndimin e disa pjesëve të Mevludit nga imamët H. Vullnet Pishtari, H. Gëzim Dunga dhe H. Bujar Hoxhani.

Aktiviteti u mbyll me shpërndarjen e botimeve të reja të Myftinisë Shkodër dhe ëmbëlsirat e Mevludit për fëmijët dhe të pranishmit.

MYFTIU I SHKODRËS: “TË NGRIHEMI PËR RUAJTJEN E VLERAVE TË BESIMIT DHE TË DËBOJMË TË KEQEN NGA MESI I JONË!”

Nëpërmjet dërsit të ditës së xhuma, mbajtur në xhaminë e Fushë Çelës, më 12 shtator 2025, Myftiu i Shkodrës, Imam Muhamed B. Sytari, iu drejtua besimtarëve me disa mesazhe shumë të rëndësishme, që lidhen dhe burojnë nga komentimi i ajetit 41 të sures Err-Rum dhe që kanë të bëjnë me përditshmërinë e qytetarëve shkodranë, por jo vetëm.

Duke u përqendruar tek ajeti kur'anor: “Për shkak të veprave (të këqija) të njerëzve, janë shfaqur në tokë e në det të zeza (bela, skamje, katastrofa, humbje e bereqetit etj.), e për ta përjetuar ata një pjesë të kësaj të keqeje që e bënë, ashtu që tërhiqen (nga të këqijat)”, Myftiu hodhi dritë mbi kuptimet, domethënien dhe mesazhet, që përcjell ky ajet i madhërishtë kur'anor tek besimtarët deri në ditën e fundit.

Ndër të tjera tha: “Jetojmë në një qytet, që Zoti e ka begatuar me pasuri të natyrore të pafund. Njerëzit deri vonë jetonin me besën e tyre, e ruanin amanetin e tyre, e ruanin zotnillëlkun e tyre. Qytetaria e shkodranëve është përmendur ndër shekuj, besa e shkodranëve, besimi i tyre ndershmëria e tyre, pastërtia e tyre, deri hasmin kur i ka trokitur në derë e kanë strehuar..!”

“Sikurse bëjmë thirrje të aktivizohet

shpirti i asaj, që njihet në qytetin tonë, shpirti i dyerve të mëdha, që sot s'para ekzistojnë, as nga dyer të mëdha, e sa nga njerëz të mëdhenj, por ka njerëz të vegjë, që kanë nevojë të bëjnë teube dhe të kthehen nga Zoti. Kemi nevojë me aktivizuar shpirtin e besimit, e shpirtin e dyerve të mëdha, që ruajnë tabanin e traditës e të vlerave islame, qytetare e kombëtare, e respektonin dhe donin njëri-tjetrit, e jepnin besë, e jepnin bukë, e jepnin ndihmë, e jepnin shpirtin kushdo që kishte nevojë, dhe jetuan me faqe të bardhë e u larguan me faqe të bardhë, dhe i kujtojmë sot me faqe të bardhë!”

Mesazhi i Myftiut u ndoq me vëmendje edhe nga mendiati lokale, por jo vetëm, që transmetuan mesazhet e tij në edicionet e ndryshme të lajmeve ditore.

MEXHLIS LEXIMI DHE STUDIMI NË XHAMINË SHIRQ-MUSHAN, KUSHTUAR LINDJES SË BEGATË TË HZ. MUHAMMEDIT (A.S)

Në këtë aktivitet morën pjesë nxënës të mejtepit/kursit fetar, nën kujdesin e mësuesit të përkushtuar H. kujtim Cufaj.

Gjatë mexhlisit të leximit, drejtuesi i arsimit pranë Myftinisë, teologu Arben Halluni, solli

Në kuadër të përkujtimit të Lindjes së Begatë (Mevludit Sherifë) të Pejgamberit Muhammed (a.s), Myftinia Shkodër, përmes sektorit të arsimit, ditën e xhuma, më 12 shtator 2025, ka vijuar organizimin e mexhliis leximit dhe studimit të haditheve profetike në xhaminë e fshatit Shirq-Mushan, Njësia Administrative Dajç..

komente dhe nxori mësim shpirtëror të vlefshme nga disa prej haditheve të Pejgamberit (a.s).

Këto mexhlise do të vijojnë edhe në disa mejtepe të tjera, me synimin për të thelluar njohuritë islame dhe për të forcuar lidhjen shpirtërore të nxënësve me mësimet islame në përgjithësi dhe atë profetike në veçanti.

MYFTIU I SHKODRËS LIGJËROI NË MANIFESTIMIN TRADICIONAL TË MEVLUDI SHERIFIT NË PODUJEVË

Ditën e shtunë, më 13 shtator 2025 Këshilli i Bashkisë Islame Podujevë organizoi manifestimin tradicional të Mevludi Sherifit 1447/2025, në përkujtim të Lindjes së Begatë të H. Muhammedit (a.s).

Me këtë rast, Myftiu i Shkodrës, Imam Muhamed B. Sytari ishte i ftuar për të mbajtur ligjëratën e veçantë të këtij manifestimi.

Në publikimin e KBI të Podujevës në fb, ndër të tjera thuhet:

“U realizua manifestimi i mevludit

Shënimi i ngjarjes u bë në komunën tonë ndërsa u organizua nga Këshilli i Bashkësisë Islame të komunës tonë.

Programin të cilin e udhëhoqi kryeimami Bekim Jashari, pas hapjes me pjesë nga Kur'ani, me fjalë rasti u paraqit, në emër të organizatorit, kryetari i KBI-së Mensur ef Hoti. Më pas të pranishmëve me një fjalë rasti iu drejtua edhe kryetari i komunës tonë, Shpejtim Bulliqi.

Fjala qendrore i takoi mysafirrit special nga Shkodra, Myftiut Muhamed Sytari, i cili para pjesëmarrësve u paraqit me ligjëratë kushtuar Mevludit.

Programi u begatua edhe me shumë me këndimin e pjesëve të mevludit dhe ilahijeve nga hoxhallarët Sallah Feta, Xhevat Maçastena, Beqir Nuredini e Fahrudin Jashari.

Programi u përmbyll me duanë e mevludit nga hoxhë Sadat Topanica.

Ky organizim u mirëprit dhe vlerësua lart nga pjesëmarrësit.”

(www.facebook.com/kbi.podujeva)

U MBYLL ME SUKSES CIKLI I LIGJËRATAVE: “SI TË ISHTE NJË COPË HËNE!”

Ashtu sikurse ishte lajmëruar përgjatë dy javëve me radhë gjatë periudhës 8 – 18 shtator 2025, Myftinia Shkodër në kuadër të aktiviteteve të larmishme, me rastin e përkujtimit të Lindjes së Begatë të H. Muhammedit (a.s), zhvilloi edhe ciklin e ligjëratave: “Si të ishte një copë Hëne!”.

Nëpërmjet ligjëratave të larmishme me theks te personaliteti dhe shëmbëlltyra e H. Muhammedit (a.s), besimtarët dhe të interesuarit patën mundësi që përgjatë këtij cikli ligjëratash të marrin informacione të shumta dhe të pajisen me argumente të bollshme mbi jetën, cilësitë dhe veçoritë e shumta me të cilat u spikat H. Muhammedi (a.s) në mesin e bashkëkohësve të tij, duke u dëshmuar ashtu siç përmendet në Kur'anin Famëlartë: “Me të vërtetë në

të Dërguarin e Allahut keni shembullin më të mirë për atë, që shpreson Allahun dhe Ditën e Fundit!”

Gjatë këtij cikli të dobishëm ligjëratash, teologët e nderuar: H. Arben Halluni, H. Anis Agovi, H. Durim Kasemi, H. Ardit Ulqinaku, H. Naim Drijaj, Vaizja Zamira Bushati (Puka), H. Besim Barbullushi dhe H. Adil Cukali, hodhën dritën mbi tematika me rëndësi që i shërbejnë të sotmes dhe të ardhmes së besimtarëve muslimanë në përditshmërinë e tyre.

Myftinia Shkodër lutet e shpreson që nëpërmjet këtij cikli ligjëratash, mirësia, drita dhe shembulli i H. Muhammedit (a.s) të mbërrijë jo vetëm te besimtarët, por tek masa e gjerë e dëgjuesve dhe ndjekësve të këtij cikli të dobishëm.

AKTIVITET ME RASTIN E DITËS NDËRKOMBËTARE TË PAQES

Me fillimin e vitit të ri shkollor 2025-2026, Medreseja “Haxhi Sheh Shamia”, dega vajza, nisi edhe aktivitetet e shumta dhe të larmishme, që zhvillon çdo vit me nxënës të shkollës.

Në këtë kuadër, ditën e xhuma, më 19 shtator 2025, nën drejtimin e mësueses kujdestare, znj. Ferzet Ndoja, nxënës të klasës 12 A, zhvilluan një aktivitet mbresëlënës, në kuadër të Ditës Ndërkombëtare të Paqes.

Dita Ndërkombëtare e Paqes përkujtohet në mbarë botën çdo vit, më 21 shtator.

E themeluar në vitin 1981 me rezolutë unanime të Kombeve të Bashkuara, Dita e Paqes mbetet një datë e përbashkët globale për të gjithë racën njerëzore, si moment reflektimi dhe përkushtimi ndaj Paqes dhe për të kontribuar në ndërtimin e një Kulture të përgjithshme të Paqes gjithëpërfshirëse.

Veprimtaria në fjalë ishte ndërtuar mbi detajet e zgjedhura me shumë finesë, që nxisin dhe frymëzojnë mesazhe universale për Paqen, bazuar në ajetet kur'anore, hadithet dhe lutjet profetike, si dhe në mesazhet e urta të elitës së udhëheqësve botëror të mendimit dhe qytetërimit.

Ky aktivitet, që u zhvillua në hollin e Medresesë “Haxhi Sheh Shamia”, dega vajza, tërhoqi vëmendjen e mësueseve dhe nxënësve të shkollës nëpërmjet mesazheve të shumta që frymëzojnë shpirtin e Paqes në botë.

Profeti i fundit i tërë njerëzimit
Muhammedi (a.s) 570 - 632
Lindja e Begatë e Hz. Pejgamberit (a.s)
4 SHTATOR 2025 | 12 REBIUL-EVEL 1447

1500 VJET

U ndriçue jeta kur leu ai Resul Qiell e tokë m'at sahat u mbush me nur!"

(Nga Mevludi i Hafiz Ali Ulqinakut)

  @Myftiniashkoder1990

 www.myftinia-shkoder.org

Botues:
Myftinia Shkodër
Drejtues:
Imam Muhamed Sytari

Kryeredaktor:
Lavdrim Hamja

Tel / Fax:
+355 (0) 224 2081
Nr. llogarie:
100054 UBA - Shkodër

MYFTINIASHKODER1990
udhaislame@myftinia-shkoder.org
www.myftinia-shkoder.org